

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zdzisław Klasztorny
Sędziowie:	SA Izabela Dercz SO del. Jarosław Papis (spr.)
Protokolant:	sekr. sąd. Łukasz Szymczyk

przy udziale J. P., Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 r., sprawy

1) **R. B.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk; art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

2) **T. J.**

oskarżonego z art. 258 §2 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

3) **T. G.**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk; art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk; art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk; art. 59 ust. 1 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk, art. 64 §1 kk i art. 65 §1 kk;

4) **P. W. (1)**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

5) **P. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

6) **R. K. (1)**

oskarżonego z art. 258 §1 kk; art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dn. 29.07.2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z 2005 r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk;

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora w stosunku do oskarżonych R. B., T. J. i T. G. oraz przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt III K 11/11

na podstawie art. 437 §1 i §2 kpk, art. 438 pkt 2 i 3 kpk, art. 455 kpk, art. 624 §1 kpk

1) uchyła zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. J. i T. G. w całości i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu;

2) zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) w ten sposób, że:

a) z opisu czynów przypisanych wymienionym oskarżonym w punktach odpowiednio A.ust.1, D.ust.1, E.ust.1 i F.ust.1 eliminuje nazwiska oskarżonych T. J. i T. G.,

b) za podstawę prawną skazania oskarżonych P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) za przestępstwa przypisane im w punktach odpowiednio D.ust.2, E.ust.2 i F.ust.2 przyjmuje art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179 z 2005 r. poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 56 ust. 1 tejże ustawy w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 §1 kk, a za podstawę wymiaru orzeczonych za te przestępstwa kar art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz.U. Nr 179 z 2005 r. poz. 1485 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do dnia 8 grudnia 2011 r. w zw. z art. 4 §1 kk i art. 65 §1 kk,

c) przyjmuje, że w ramach czynu przypisanego w punkcie A.ust.3 oskarżonemu R. B., oskarżony ten udzielił A. O. substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 (dwudziestu) gram amfetaminy w cenie po 20 (dwadzieścia) zł za gram oraz środka odurzającego w postaci 20 (dwudziestu) gram marihuany w cenie po 30 (trzydzieści) zł za gram, oraz że z popełnienia tego przestępstwa osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 3.105 (trzy tysiące sto pięć) zł,

d) podwyższa kwotę przepadku równowartości korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstwa przez oskarżonego R. B. do kwoty 87.105 (osiemdziesiąt siedem tysięcy sto pięć) zł;

3) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje obrońców oskarżonych R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) za oczywiście bezzasadne;

4) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów M. B. i Z. K. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym T. G. i R. K. (1) z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

5) zwalnia oskarżonych R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) od kosztów sądowych za postępowanie przed sądem II instancji.

Sygn. akt II AKa 212/12

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że:

1. w okresie, od co najmniej od września 2008 r. do 20 maja 2009 r. w K. wspólnie z T. J., T. i A. G., P. K. (1), R. K. (1) i innymi osobami w tym objętymi odrębnymi postępowaniami prowadzonymi przez Sąd Okręgowy w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu uzyskiwanie stałych dochodów w wyniku popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na rozprowadzaniu amfetaminy poprzez odpłatne przekazywanie jej innym osobom do dalszej odsprzedaży oraz na własny użytek osiągając z tego tytułu korzyści majątkowe tj. o czyn z art. 258 §1 k.k.;

2. w okresie, od co najmniej września 2008 r. do 20 maja 2009 r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.400 gram amfetaminy przekazując tę substancję do dalszej odsprzedaży nieustalonym dotychczas osobom, z czego osiągnął korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 84 000 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „ O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179 poz. 1485 z 2005 r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k.;

3. w okresie, od co najmniej marca 2008r. do listopada 2010r. w K., działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a w okresie od września 2008r. do 20 maja 2009r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wielokrotnie udzielił:

- w okresie od grudnia 2008r. do końca marca 2009r. P. W. (2) środka odurzającego w postaci co najmniej 15 gram marihuany w porcjach po 1 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od grudnia 2009r. do końca listopada 2010r. A. O. substancje psychotropową w postaci co najmniej 20 gram amfetaminy w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 20 zł za gram oraz środek odurzający w postaci co najmniej 20 gram marihuany w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od marca 2008r. do końca marca 2009r. M. J. środek odurzający w postaci co najmniej 12 gram marihuany nabywanej w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie stycznia 2009r. S. B. (1) środek odurzający w postaci co najmniej 3 gram marihuany nabywanej w porcjach po 1 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do października 2009r. P. K. (2) substancję psychotropową w postaci co najmniej 10 gram amfetaminy w porcjach po 0,5 grama jednorazowo oraz środek odurzający w postaci co najmniej 22 gram marihuany w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram za każdy rodzaj narkotyku,

- w nieustalonych dniach w okresie grudnia 2008r. J. S. (1) substancję psychotropową w postaci co najmniej 2 gram amfetaminy w porcjach po 0,5 grama jednorazowo za kwotę 10 zł,

- w nieustalonych dniach w okresie od stycznia do kwietnia 2009r. I. S. środek odurzający w postaci co najmniej 8 gram marihuany w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do lipca 2009r. A. L. substancję psychotropową w postaci co najmniej 8 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 1 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonym dniu w lipcu 2010r. A. L. substancję psychotropową w postaci 2, 5 grama amfetaminy, w cenie po 30 zł za gram

z czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 3425 zł – tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

T. J. został oskarżony o to, że:

1. w okresie, od co najmniej od marca 2005 r. do końca kwietnia 2008 r. w K. wspólnie z T. G., A. G., R. K. (1) i innymi osobami, w tym objętymi odrębnymi postępowaniami prowadzonymi przez Sąd Okręgowy w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny, której celem było uzyskiwanie stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym jego rola polegała na braniu udziału w obrocie w ilościach hurtowych amfetaminą poprzez zbywanie jej innym osobom do dalszej odsprzedaży z czego osiągnął korzyści majątkowe tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 14 marca 2006r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 16 800 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 200 tabletek ekstazy w ten sposób, iż systematycznie w odstępach tygodniowych przekazał A. i T. G. amfetaminę w ilości po 300 gram jednorazowo oraz co najmniej dwukrotnie po 100 tabletek jednorazowo, z czego osiągnął korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości 168200 zł, tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z 2005r, z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;

3. w nieustalonych dniach w okresie od początku września 2007r. do 31 października 2007r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 150 amfetaminy w ten sposób, że przekazywał w odstępach 2-3 tygodniowych A. G. i T. G. wskazaną ilość tej substancji w porcjach po 50 gram jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości 1500 zł to jest o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k.

T. G. został oskarżony o to, że:

1.w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., i innymi osobami odpowiadającymi w ramach odrębnych postępowań prowadzonych przez Sąd Okręgowy w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 18 października 2005r. i od 13 stycznia 2006r. do 14 marca 2006r. K. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. udzielił innym osobom substancji psychotropowych w postaci co najmniej 13 168,40 grama amfetaminy i 118 tabletek ekstazy, w tym R. S., M. K., D. S. i K. J. (1) po 240 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo a nadto R. S., M. K. i D. S. po 10 tabletek ekstazy w ilości po kilka sztuk jednorazowo tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

3.w nieustalonych dniach w okresie od 8 grudnia do 29 grudnia 2006r. w K. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. udzielił innym osobom co najmniej 109,82 grama amfetaminy, w tym R. S., M. K., D. S. i K. J. (1) po 10 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

4.w nieustalonych dniach w okresie od początku września 2007r. do 31 października 2007r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innym osobom co najmniej 150 gram amfetaminy, w tym K. J. (1) 30 gram amfetaminy natomiast R. S., M. K. i D. S. po 40 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

5.w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. G., w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innym osobom co najmniej 1800 gram amfetaminy, w tym R. S., M. K. i D. S. po 425 gram amfetaminy w porcjach od 5 do 10 gram jednorazowo oraz K. J. (1) 90 gram amfetaminy w porcjach po 5 gram jednorazowo, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary przekraczającej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

P. W. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie co najmniej od listopada 2008r. do kwietnia 2009r. w K. i J. wspólnie z innymi osobami, w tym odpowiadającymi w ramach odrębnych postępowań prowadzonych przez Sąd Okręgowy w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na nabywaniu w dużych ilościach amfetaminy w celu dalszej jej odsprzedaży tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od początku 2008r. do połowy lutego 2010r. w K. i J. działając ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym od listopada 2008r. do kwietnia 2009 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 4 270 gram amfetaminy, 1000 tabletek ekstazy oraz środka odurzającego w postaci 2800 gram marihuany w ten sposób, że zbywał te substancje i środki między innymi J. S. (2) w ilości 420 gram amfetaminy w porcjach od 20 do 40 gram po co najmniej 12 zł za gram, 1000 tabletek ekstazy w ilości od 300 do 500 sztuk po co 2 zł za sztukę oraz 2800 gram marihuany w porcjach od 30 do 200 gram jednorazowo o za kwotę co najmniej 15 zł za gram oraz innym nieustalonym osobom, z czego osiągnął korzyść majątkową w kwocie co najmniej 50 480 zł tj. o czyn z art.56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź.zZm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k.

P. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., K. J. (2), T. G. i innymi osobami, w tym odpowiadającymi w ramach odrębnych postępowań przed Sądem Okręgowym w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1800 gram amfetaminy nabywanej w ilości po 50 gram jednorazowo, a następnie przekazywał tę substancję do dalszej odsprzedaży innym osobom w tym K. K. w ilości co najmniej 30 gram osiągając z tego tytułu dochody będące stałym źródłem dochodów w wysokości co najmniej 18 000 zł tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

R. K. (1) został oskarżony o to, że:

1. w okresie od co najmniej od początku października do 10 listopada 2008r. oraz od początku marca do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., K. J. (2), A. G., T. G. i innymi osobami, w tym odpowiadającymi w ramach odrębnych postępowań prowadzonymi przed Sądem Okręgowym w Kaliszu o sygn. III K 64/10 i III K 80/10, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od początku października do 10 listopada 2008r. oraz od początku marca do maja 2009r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1050 gram amfetaminy nabywanej w ilościach początkowo po co najmniej 50 gram jednorazowo a w jednym przypadku w ilości 500 gram natomiast w okresie ostatnich 2 miesięcy w porcjach po 10-30 gram, w ten sposób, że przekazywał tę substancję do dalszej odsprzedaży innym nieustalonym dotychczas osobom osiągając z tego tytułu dochody w wysokości co najmniej 10 500 zł tj. o czyn z art. 56 ust. 1 w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 2005r. z poz. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 7 marca 2012 r. w sprawie III K 11/11 orzekł :

A. R. B. jest winnym tego, że:

1. w okresie od co najmniej września 2008r. do 20 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., T. G., R. K. (1), P. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a do stycznia 2009 r. także wspólnie z F. M. oraz wspólnie z M. W., A. J., E. Z., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu uzyskiwanie stałych dochodów w wyniku popełniania przestępstw, polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na rozprowadzaniu amfetaminy poprzez odpłatne przekazywanie jej innym osobom do dalszej odsprzedaży oraz na własny użytek, osiągając z tego tytułu korzyści majątkowe, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w okresie od co najmniej września 2008r. do 20 maja 2009r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci co najmniej 8.400 gram amfetaminy, przekazując tę substancję do dalszej odsprzedaży nieustalonym dotychczas osobom, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 84 000 zł tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 2005r. z poz. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z Inia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179z 2005r.,

pozz. 1485 ze zm.) sąd skazał go na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych;

3. w okresie, od co najmniej marca 2008r. do listopada 2010r. w K., działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a w okresie od września 2008r. do 20 maja 2009r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wielokrotnie udzielił:

- w okresie od grudnia 2008r. do końca marca 2009r. P. W. (2) środka odurzającego w postaci co najmniej 10 gram marihuany w porcjach po 1 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od grudnia 2009r. do końca listopada 2010r. A. O. substancje psychotropową w postaci amfetaminy oraz środek odurzający w postaci co najmniej 20 gram marihuany w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od marca 2008r. do końca marca 2009r. M. J. środek odurzający w postaci co najmniej 6 gram marihuany nabywanej w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie stycznia 2009r. S. B. (1) środek odurzający w postaci co najmniej 3 gram marihuany nabywanej w porcjach po 1 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do października 2009r. P. K. (2) substancję psychotropową w postaci co najmniej 10 gram amfetaminy w porcjach po 0,5 grama jednorazowo oraz środek odurzający w postaci co najmniej 22 gram marihuany w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram za każdy rodzaj narkotyku,

- w nieustalonych dniach w okresie grudnia 2008r. J. S. (1) substancję psychotropową w postaci co najmniej 2 gram amfetaminy w porcjach po 0,5 grama jednorazowo za kwotę 10 zł,

- w nieustalonych dniach w okresie od stycznia do kwietnia 2009r. I. S. środek odurzający w postaci co najmniej 8 gram marihuany w porcjach po 0,5 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do lipca 2009r. A. L. substancję psychotropową w postaci co najmniej 8 gram amfetaminy w porcjach od 0.5 do 1 grama jednorazowo w cenie po 30 zł za gram,

- w nieustalonym dniu w lipcu 2010r. A. L. substancję psychotropową w postaci 2, 5 grama amfetaminy, w cenie po 30 zł za gram

z czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 2.695 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) sąd skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w wysokości 86.695 zł;

5. na podstawie art.85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności.

B. T. J. jest winnym tego, że:

1. w okresie, co najmniej od marca 2005 r. do 1 listopada 2005 r. i od 30 września 2006 r. do końca kwietnia 2008 r. w K. wspólnie z M. W. i H. W., a w okresie od marca 2005 r. do 18 października 2006 r. i od 7 listopada 2007 r.

do kwietnia 2008 r. także wspólnie a zarazem dodatkowo z A. J. , natomiast w okresie od co najmniej lutego 2007 r. do kwietnia 2008 r. także wspólnie a zarazem dodatkowo z E. S., zaś w okresie od stycznia 2008 r. do kwietnia 2008 r. również wspólnie a zarazem dodatkowo z P. G. oraz w okresie od marca 2007 r. do kwietnia 2008 r. wspólnie a zarazem dodatkowo z P. P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny, której celem było uzyskiwanie stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym jego rola polegała na braniu udziału w obrocie w ilościach hurtowych amfetaminą poprzez zbywanie jej innym osobom do dalszej odsprzedaży z czego osiągnął korzyści majątkowe, z tym że w podanych okresach czasu, w powyżej zorganizowanej grupie przestępczej brał on udział ze wszystkimi wymienionymi osobami, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 2 k.k. sąd skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 1 listopada 2005r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 9000 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 200 tabletek ekstazy w ten sposób, iż systematycznie w odstępach tygodniowych przekazał A. i. T. G. amfetaminę w ilości po 300 gram jednorazowo oraz co najmniej dwukrotnie po 100 tabletek jednorazowo, z czego osiągnął korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 90.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179 poz.1485 z 2005r, z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;

3. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od 30 września 2006 r. do 30 grudnia 2006 r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilość substancji psychotropowej w postaci 1200 gram amfetaminy w ten sposób, iż przekazywał powyższą amfetaminę w odstępach tygodniowych A. G. i T. G. w ilości 100 gram jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 12.000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i uznając, że czyny opisane w pkt 2 i 3 stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179z 2005r., poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

4. w nieustalonych dniach w okresie od początku września 2007r. do 31 października 2007r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 150 gram amfetaminy w ten sposób, iż przekazywał w odstępach 2-3 tygodniowych A. G. i T. G. wskazaną ilość tej substancji w porcjach po 50 gram jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości 1500 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179 z poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179z 2005r., poz. 1485 ze zm.) sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

5. na podstawie art.91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny orzeczono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

6. na podstawie art. 45§1 k.k. orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w wysokości 103.500 złotych.

C. T. G. jest winnym tego, że;

1.w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., R. B., R. K. (1), P. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a do stycznia 2009 r. także wspólnie z F. M. oraz wspólnie z M. W., A. J., E. Z., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 18 października 2005r. i od 24 stycznia 2006r. do 14 marca 2006r. w K. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił innym osobom substancji psychotropowych w postaci co najmniej 13 168,40 grama amfetaminy i 118 tabletek ekstazy, w tym R. S., M. K., D. S. i K. J. (1) po 240 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo a nadto R. S., M. K. i D. S. po 10 tabletek ekstazy w ilości po kilka sztuk jednorazowo, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.;

3.w nieustalonych dniach w okresie od 8 grudnia 2006r. do 29 grudnia 2006r. w K. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił innym osobom co najmniej 109,82 grama amfetaminy, w tym R. S., M. K., D. S. i K. J. (1) po 10 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i przyjmując, że przestępstwa opisane w pkt 2 i 3 stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179z 2005r., poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4.w nieustalonych dniach w okresie od początku września 2007r. do 31 października 2007r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, w ramach z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innym osobom co najmniej 150 gram amfetaminy, w tym K. J. (1) 30 gram amfetaminy natomiast R. S., M. K. i D. S. po 40 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 do 2 gram jednorazowo tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179z 2005r., poz. 1485 ze zm.) sąd skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. ;

5.w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z A. G., w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił innym osobom co najmniej 1800 gram amfetaminy, w tym R. S., M. K. i D. S. po 425 gram amfetaminy w porcjach od 5 do 10 gram jednorazowo oraz K. J. (1) 90 gram amfetaminy w porcjach po 5 gram jednorazowo, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k., art. 64 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z późn. zm.) sąd skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności;

6. na podstawie art.91 § 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 4(czterech) lat pozbawienia wolności;

D. P. W. (1) jest winnym tego, że:

1. w okresie co najmniej od listopada 2008r. do kwietnia 2009r. w K. i J. wspólnie z T. J., A. G., R. B., R. K. (1), P. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a do stycznia 2009 r. także wspólnie z F. M. oraz wspólnie z M. W., A. J., E. Z., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na nabywaniu w dużych ilościach amfetaminy w celu dalszej jej odsprzedaży tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od początku 2008r. do połowy lutego 2010r. w K. i J. działając ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w tym od listopada 2008r. do kwietnia 2009 r. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 4 270 gram amfetaminy, 1000 tabletek ekstazy oraz środka odurzającego w postaci 2800 gram marihuany w ten sposób, że zbywał te substancje i środki między innymi J. S. (2) w ilości 420 gram amfetaminy w porcjach od 20 do 40 gram po co najmniej 12 zł za gram , 1000 tabletek ekstazy w ilości od 300 do 500 sztuk po co najmniej 2 zł za sztukę oraz 2800 gram marihuany w porcjach od 30 do 200 gram jednorazowo o za kwotę co najmniej 15 zł za gram oraz innym nieustalonym osobom, z czego osiągnął dochody będące stałym źródłem dochodów wysokości co najmniej 46 440 zł tj. popełnienia przestępstwa z art.56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. i za to, na podstawie art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) sąd skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 złotych;

3. na podstawie art. 45 §1 k.k. orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w wysokości 46.440 złotych;

4..na podstawie art.85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

E. P. K. (1) jest winnym tego, że:

1. w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., T. G., R. B., R. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a do stycznia 2009 r. także wspólnie z F. M., oraz wspólnie z M. W., A. J., E. Z., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1800 gram amfetaminy nabywanej w ilości po 50 gram jednorazowo, a następnie przekazywał tę substancję do dalszej odsprzedaży innym osobom w tym K. K. w ilości co najmniej 30 gram osiągając z tego tytułu dochody będące stałym źródłem dochodów w wysokości co najmniej 18 000 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r. z póź. zm.) sąd skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w wysokości 18.000 złotych;

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

F. R. K. (1) winnym jest tego, że:

1. w okresie co najmniej od początku października do 10 listopada 2008r. oraz od początku marca 2009r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., T. G., R. B. (1), P. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a od początku października do 10 listopada 2008 r. także z F. M. oraz wspólnie z Z M. W., A. J., E. Z., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 258 § 1 k.k. sąd skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w niustalonych dniach w okresie co najmniej od początku października do 10 listopada 2008r. oraz od początku marca 2009r. do 12 maja 2009r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1050 gram amfetaminy nabywanej w ilościach początkowo po co najmniej 50 gram jednorazowo a w jednym przypadku w ilości 500 gram, natomiast w okresie ostatnich 2 miesięcy w porcjach po 10-30 gram, w ten sposób, że przekazywał tę substancję do dalszej odsprzedaży innym niustalonym dotychczas osobom osiągając z tego tytułu dochody w wysokości co najmniej 10 500 zł, tj. popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 2005r. z poz. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 2005r. z poz. zm.) sąd skazał go na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i 180 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych;

3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono przepadek równowartości korzyści majątkowej, którą oskarżony osiągnął z popełnienia przestępstwa w wysokości 10.500 złotych;

4. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczono karę łączną 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności.

Ponadto wyrok zawiera orzeczenia o przepadku dowodów rzeczowych stanowiących przedmioty, które służyły oraz były przeznaczone do popełnienia przestępstwa a także o zwrocie podmiotom uprawnionym dowodów rzeczowych zbędnych dla postępowania. W wyroku rozstrzygnięto również o zaliczeniu okresów tymczasowych aresztowań oskarżonych na poczet kar pozbawienia wolności oraz grzywny a także o kosztach obrony z urzędu, jak również oplatach i wydatkach na rzecz Skarbu Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych R. B., T. J. i P. K. (1), P. W. (1), R. K. (1) i T. G..

Obrońca oskarżonego R. B. zaskarżył wyrok w całości i zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegających na przyjęciu, że oskarżony R. B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej i dopuścił się zarzucanych mu przestępstw w rozmiarze opisanym w zarzutach- w sytuacji, gdy w żaden prawem przewidziany sposób, w trakcie przewodu sądowego nie było możliwości zweryfikowania zeznań R. K. (2) (najistotniejszego świadka oskarżenia) poprzez przesłuchanie go przed Sądem z uwagi na niestawiennictwo świadka. Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonych T. J. i P. K. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymienionych oskarżonych i zarzucił mu:

- w części dotyczącej oskarżonego T. J.:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 5§2 k.p.k.-i art. 7 k.p.k.), polegający na przyjęciu, iż:

- oskarżony T. J. w okresie co najmniej marca 2005r. do 1 listopada 2005 r. i od 30 września 2006 r. do końca kwietnia 2008 r. w K. wspólnie z M. W. i H. W., a w okresie od marca 2005 r. do 18 października 2006 r. i od 7 listopada 2007 r. do kwietnia 2008 r. także wspólnie i zarazem dodatkowo z A. J., natomiast w okresie od co najmniej lutego 2007 r. do kwietnia 2008 r. także wspólnie i zarazem dodatkowo z E. Z., zaś w okresie od stycznia 2008 r. do kwietnia 2008 r. również wspólnie i zarazem dodatkowo z P. G. oraz w okresie od marca 2007 r. do kwietnia 2008 r. wspólnie i zarazem dodatkowo z P. P., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej charakter zbrojny, której celem było uzyskiwanie stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, przy czym jego rola polegała na braniu udziału w obrocie w ilościach hurtowych amfetaminą poprzez zbywanie jej- innym osobom do dalszej odsprzedaży, z czego osiągał korzyści majątkowe, z tym że w podanych okresach czasu, w powyższej zorganizowanej grupie przestępczej brał on udział ze wszystkimi wyżej wymienionymi osobami,

- oskarżony T. J. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 1 listopada 2005 r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 9000 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 200 tabletek ekstazy w ten sposób, iż systematycznie w odstępach tygodniowych przekazał A. T. G. amfetaminę w ilości po 300 gram jednorazowo oraz co najmniej dwukrotnie po 100 tabletek jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe, będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 90.000 zł.,

- oskarżony T. J. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od 30 września 2006r. do 30 grudnia 2006r. w K. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 1.200 gram amfetaminy w ten sposób, iż przekazywał powyższą amfetaminę w odstępach tygodniowych A. G. i T. G. w ilości 100 gram jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości co najmniej 12.000 zł.,

- oskarżony T. J. w nieustalonych dniach w okresie od początku września 2007r. do 31 października 2007r. w K., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 150 gram amfetaminy w ten sposób, iż przekazywał w odstępach 2-3 tygodniowych A. G. i T. G. wskazaną ilość tej substancji w porcjach po 50 gram jednorazowo, z czego osiągał korzyści majątkowe będące stałym źródłem dochodu w wysokości 1500 zł,

podczas gdy zebrany materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie wskazuje, iż oskarżony T. J. nie dopuścił się w/w czynów;

2.obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art.391 § 2 k.p.k. poprzez odczytywanie w przedmiotowym postępowaniu na rozprawie protokołów wyjaśnień świadka R. K. (2) złożonych przez niego w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego, podczas gdy istniała realna możliwość przesłuchania świadka R. K. (2) bezpośrednio na rozprawie.

3.obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 424 § 1 i 2 k.p.k., polegającą na powstaniu sprzeczności pomiędzy sentencją wyroku a sporządzonym uzasadnieniem w zakresie nieprawidłowego

określenia okresów, w których działał oskarżony T. J., podczas gdy prawidłowe ustalenia wskazane w uzasadnieniu wyroku winny obejmować w- przypadku pierwszego przypisanego oskarżonemu czynu okresy od 24 stycznia 2006 roku do 12 grudnia 2006 roku i od 12 września 2007 roku do końca kwietnia 2008 roku., w przypadku drugiego przypisanego czynu winien być to okres od 24 stycznia 2006 roku do 14 marca 2006 roku, w przypadku czynu określonego w pkt. 3 winien być to okres od 15 czerwca 2006 roku do 12 grudnia 2006 roku, natomiast w przypadku czwartego przypisanego mu czynu winien to być okres od dnia 12 września 2007 roku do 31 października 2007 roku.

W zakresie dotyczącym oskarżonego P. K. (1) obrońca zarzucił wyrokowi:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania (zwłaszcza art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.) polegający na przyjęciu, iż :

- oskarżony P. K. (1) w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. wspólnie z T. J., A. G., T. G., R. B., R. K. (1), R. K. (2), K. J. (2), S. B. (2), D. J., S. U., K. W., a do stycznia 2009 r. także wspólnie z F. M. oraz wspólnie z M. W., A. J., E. S., P. P. i P. G., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się uzyskiwaniem stałych dochodów z popełniania przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, przy czym udział ten polegał na systematycznym i stałym nabywaniu i odsprzedawaniu w dużych ilościach amfetaminy, podczas gdy zebrany materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie wskazuje, iż oskarżony nie dopuścił się w/w czynu;

- oskarżony P. K. (1) w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od września 2008r. do 12 maja 2009r. w K. działając w krótkich odstępach czasu, ze z góry powziętym zamiarem osiągnięcia korzyści majątkowej w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 1800 gram amfetaminy nabywanej w ilości po 50 gram jednorazowo, a następnie przekazywał tę substancję do dalszej odsprzedaży innym osobom, w tym K. K. w ilości co najmniej 30 gram, osiągając z tego tytułu dochody będące stałym źródłem dochodów w wysokości co najmniej 18 000 zł, podczas gdy zebrany materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie wskazuje, iż oskarżony nie działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 400 gram amfetaminy;

2.obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, tj. art. 391 § 2 k.p.k. poprzez odczytywanie w przedmiotowym postępowaniu na rozprawie protokołów wyjaśnień świadka R. K. (2) złożonych przez niego w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego, podczas gdy istniała realna możliwość przesłuchania świadka R. K. (2) bezpośrednio na rozprawie.

3.rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego P. K. (1) poprzez niezastosowanie wobec oskarżonego P. K. (1) warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności określonego w art. 69 k.k., podczas gdy okoliczności przedmiotowej sprawy przemawiają, w szczególności orzeczone w wyroku kara łączna w wymiarze 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności, za orzeczeniem wobec oskarżonego warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. J. od zarzucanych mu czynów w pkt B.1 – 4;
- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. K. (1) od czynu opisanego w pkt E.1 wyroku
- zmianę zaskarżonego wyroku w pkt E.2 poprzez przyjęcie zmiany w opisie czynu, iż oskarżony brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 400 gram amfetaminy, zamiast przyjętej ilości co najmniej 1,800 gram, i wymierzenie za to oskarżonemu łagodniejszej, w granicach dolnej granicy ustawowego zagrożenia, kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, ewentualnie;

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie oskarżonych T. J. i P. K. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kaliszu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. W. (1) zaskarżył wyrok w całości w odniesieniu do tego oskarżonego i zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, mający istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 4, 5 par. 2 oraz art. 7 kpk wynikające z oparcia orzeczenia z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego, a mianowicie:

- zeznań świadka E. S., który w sposób jednoznaczny podważył zeznania P. G., a w szczególności nie potwierdził, że poznał P. W. (1) z P. G., a ponadto Sąd nie ustosunkował się do jego zeznań z których wynika, że nie znał P. G., a pierwszy raz zobaczył go dopiero podczas spaceru w areszcie śledczym w O. W..;

- całkowite pominięcie faktu, iż Prokuratura nie ustaliła do kogo należał numer (...), a w toku całego postępowania nie ustalono dowodu, który w sposób jednoznaczny przypisywałby ten numer P. W. (1);

- pominięcie istotnej okoliczności, a mianowicie faktu nie znalezienia podczas przeszukania u P. W. (1) karty SiM z w/w numerem;

- pominięcie faktu udzielenia ochrony przez funkcjonariuszy CBS J. S. (2) podczas jego konfrontacji w Sądzie z T. W.. W tym zakresie Sąd nie dopuścił dowodu z przesłuchania funkcjonariuszy CBS w jakim celu i z jakich przyczyn ochraniają J. S. (2) i czy nie wynika to z obawy, że mogłby zmienić swoje zeznania;

- pominięcie zeznań P. G., który na rozprawie podał, że funkcjonariusze CBS pokazali mu jedno zdjęcie, na którym był P. W. (1), a następnie pokazali mu to zdjęcie drugi raz wśród innych wizerunków osób. Świadczy to jednoznacznie o wadliwości czynności okazania;

- pominięcie faktu, iż nie ustalono w ramach całego postępowania dowodowego, aby P. W. (1) kiedykolwiek kupował i od kogo narkotyki wymienione w zarzucie, a mianowicie tabletki ekstazy i marihuany;

- pominięcie faktu, że zorganizowana grupa przestępcza do której przypisano P. W. (1) zajmowała się sprzedażą wszystkich rodzajów narkotyków w tym ekstazy i marihuany. Trudno zatem przyjąć, wersję Prokuratury, aby P. W. (1) kupując amfetaminę nie kupował od P. G. pozostałych narkotyków;

- pominięcie faktu, że oskarżony nie potwierdził, że posiada pseudonim (...), a jedynie wskazał, iż słyszał o takim pseudonimie, ale odnosił się on do całkiem innej osoby;

- pominięcie, faktu, że P. G. za wskazanie m.in. P. W. (1) uzyskał dla siebie bardzo korzystny wyrok, a więc zachodzi obawa ewentualnego pomówienia w zamian za przywileje procesowe;

- pominięcie faktu, że na etapie wstępnym postępowania P. G. określał oskarżonego, jako R. i wskazał przy okazaniu całkowicie inną osobę i takie imię miał wpisane w telefonie;

- pominięcie faktu, że przy okazaniu tablicy pogłądowej nr 9 nie wskazał jednoznacznie P. W. (1) jako R., któremu dostarczał narkotyki, a następnie przy okazaniu mu dodatkowej tablicy pogłądowej wskazał P. W. (1), też tylko na podstawie zdjęcia. Sąd pominął w tym zakresie jak wskazano wyżej zeznania P. G.;

- pominięcie faktu, że na wstępnym etapie postępowania P. G. nie znał ani imienia, ani pseudonimu, ani nazwiska P. W. (1) mimo, że razem jak twierdzi Sąd, uczestniczyli w zorganizowanej grupie przestępczej;

- pominięcie części zeznań P. G., w których w różny sposób określa ilości pobieranych przez P. W. (1) narkotyków, co świadczy o jego niekonsekwencji i podważa jego wiarygodność;

- pominięcie faktu, iż w zabezpieczonych i utrwalonych w toku procesu rozmowach telefonicznych pozostałych oskarżonych i innych członków grupy przestępczej, nie przewija się oskarżony P. W. (1);

- pominięcie i nie uwzględnienie zeznań świadka T. W., który w całości zaprzeczył zeznaniom świadka J. S. (2), które należy traktować jako pomówienie w zamian za uzyskanie korzystnego dla siebie orzeczenia, oraz nie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztu;

- pominięcie faktu różnic w zeznaniach M. W. P. G. w których ten pierwszy zaprzeczył, aby poinformował G., że zgłosi się do niego chłopak z J.;

- pominięcie w całości dowodu z zeznań wnioskowanych przez obronę świadków, którzy zostali skazani za udział w zorganizowanej grupie przestępczej, do której został przypisany P. W. (1), a w szczególności S. B. (2), a którzy to świadkowie zaprzeczyli, aby znali oskarżonego P. W. (1);

- pominięcie faktu, że podczas przeszukania P. W. (1) oraz jego domu nie znaleziono nawet śladowych ilości jakichkolwiek narkotyków;

- pominięcie faktu, że w postępowaniu przygotowawczym zabezpieczono u P. W. (1) telefon i komputer oraz kartę SIM do telefonu, z dowodów tych nie uzyskano żadnych obciążających faktów;

b) złamanie zasady rozstrzygania na korzyść oskarżonego wszelkich niedających się usunąć wątpliwości, a mianowicie:

- Sąd w swoim uzasadnieniu nie udowodnił poza wszelką wątpliwość, iż numer telefonu zapisany w pamięci telefonu P. G. należy do P. W. (1);

- nie wykazanie w materiale całego postępowania dowodowego w jaki sposób P. W. (1) miał się kontaktować i kim w zorganizowanej grupie przestępczej;

- całkowite bezkrytyczne przyjęcie przez Sąd zeznań P. G. i J. S. (2) mimo, iż treść tych zeznań nie została potwierdzona żadnym innym dowodem, który uwiarygodniałby podane przez nich wersje. Pominięcie w tym zakresie zeznań wszystkich świadków w tym W., S., B. i innych, którzy w sposób jednoznaczny zaprzeczali faktom podanym przez w/w świadków:

- brak obiektywizmu Sądu w zakresie odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. W. (1) i bezzasadnym przyjęciu, że odmowa wyjaśnień i wyjaśnienia uzupełniające w trakcie rozprawy zmierzały jedynie do uniknięcia lub umniejszenia własnej odpowiedzialności;

c) przekroczenie przez Sąd granic swobodnej oceny dowodów polegające na:

- bezpodstawnym i nieuzasadnionym w należyty sposób przyjęciu, że zeznania złożone przez J. S. (2) i P. G. zasługują w pełni na wiarygodność, mimo że nie zostały potwierdzone żadnym innym dowodem, a wręcz przeciwnie ich wiarygodność została podważona przez zeznania świadków w tym B., W. i S.;

- bezpodstawnym i nieuzasadnionym w należyty sposób odmówieniu wiarygodności i pominięciu zeznań świadków zgłaszanych przez obronę;

- bezzasadnym przyjęciu bez jakiegokolwiek rzeczywistego dowodu, iż numer telefonu podany przez P. G. należał do oskarżonego P. W. (1);

- przyjęcie, że P. W. (1) handlował tabletkami .extazy i marihuany bez wskazania dowodów, w jaki sposób on wchodził w ich posiadanie;

- pominięcie wniosków obrony w zakresie kwestionowania okazania wizerunku P. W. (1) świadkowi P. G. (1);

2. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść, a polegający na:

- błędnym ustaleniu, że oskarżony P. W. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mimo, iż nie ma żadnych obiektywnych dowodów fakt ten potwierdzający;
- bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. W. (1) kupował narkotyki od P. G., a następnie sprzedawał je J. S. (2);
- bezpodstawnym przyjęciu, iż numer telefonu zapisany w telefonie P. G. pod dyspozycją (...) należał do P. W. (1);
- bezpodstawnym przyjęciu ilości i wartości rzekomo kupowanych narkotyków przez P. W. (1);
- bezpodstawnym i całkowicie nieuzasadnionym przyjęciu, że zorganizowana grupa przestępcza do której rzekomo miał należeć P. W. (1) działała w J. mimo, iż w tym zakresie nie ma żadnego dowodu znajdującego się w aktach sprawy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wnosił o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie – uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego w całości na korzyść oskarżonego i zarzucił:

- 1) na podstawie art. 438 pkt. 2 KPK obrazę przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 KPK i art. 7 KPK, polegającą na uznaniu zeznań świadka R. K. (2) za całkowicie wiarygodne, podczas gdy materiał zgromadzony w sprawie na to nie pozwalał, co doprowadziło do skazania oskarżonego
- 2) na podstawie art. 438 pkt. 3 KPK błąd w ustaleniach faktycznych polegający .na przyjęciu, iż oskarżony brał udział u zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy materiał zgromadzony w sprawie na takie wnioski nie pozwalał, co doprowadziło do skazania oskarżonego za wskazany czyn
- 3) na podstawie art. 438 pkt 3 KPK błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony brał udział we wprowadzeniu do obrotu 1.050 gram amfetaminy, podczas gdy z materiału dowodowego wynika w sposób ewidentny, iż była to ilość znacznie mniejsza, co miało ewidentny wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego
- 4) na podstawie art. 438 pkt 3 błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony osiągnął z rzekomo popełnionego przestępstwa korzyść majątkową w kwocie 10.500 zł, co nie znajdowało potwierdzenia w materiale dowodowym, a skutkowało orzeczeniem przepadku korzyści w takiej kwocie.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uniewinnienie oskarżonego od pierwszego z zarzucanych mu czynów w razie uwzględnienia jedynie zarzutu z pkt 2, bądź też o zmianę wyroku poprzez złagodzenie wymierzonych oskarżonemu kar i środków karnych w razie uwzględnienia jedynie zarzutów z pkt. 3 – 4.

Obrońca oskarżonego T. G. zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego w całości na jego korzyść i zarzucił:

- 1/ obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku a mianowicie obrazę art. 4, 391 § 2, i 410, 424 § 1 pkt 1 k.p.k. wyrażającą się w ustaleniu okoliczności faktycznych na podstawie niekompletnego materiału dowodowego z pominięciem przesłuchania na rozprawie świadka R. K. (2) – bez umotywowania wyczerpująco takiego stanowiska w uzasadnieniu wyroku skoro wyjawienia jego jako podejrzanego i prawomocnie skazanego, uznano przez odczytanie na rozprawie jako wiarygodne zeznanie nieobecnego świadka , a nie dopełniono wszystkich czynności związanych z jego niestawiennictwem na rozprawie,
- 2/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mający wpływ na treść wyroku poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowych oceny dowodów, że oskarżony T. G. dokonał zarzucanych mu czynów wyczerpujących

dyspozycję wskazanych w artykułach art., 258 § 2 k.k. i artykułach ustawy z dnia 29.07.2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” / Dz.U. nr 179 z 2005r., poz. 1485 ze zm/

Podnosząc wskazane zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu.

Prokurator zaskarżył wyrok w całości:

I. na niekorzyść oskarżonego R. B. w części dotyczącej czynu przypisanego temu oskarżonemu pod lit. A ust. 3 wyroku,

II. na korzyść oskarżonego T. J. w zakresie czynów przypisanych temu oskarżonemu pod lit. B ust. 1 i ust. 4 wyroku oraz na niekorzyść tego oskarżonego w zakresie czynów mu przypisanych pod lit. B ust. 2 i ust. 3 wyroku,

III. Na korzyść oskarżonego T. G. w zakresie czynu przypisanego temu oskarżonemu pod lit. C ust. 2 wyroku i wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania– art. 366§1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku polegającą na nieuzyskaniu informacji dotyczącej okresu, w którym oskarżony T. J. odbywał karę pozbawienia wolności orzeczoną na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu z dnia 26 marca 2008r. sygn. IIIK 4/08, co w konsekwencji, doprowadziło do nieprawidłowego określenia czynów przypisanych w wyroku temu oskarżonemu z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k. – lit. B ust. 3 i 4, co do czasu ich popełnienia; ilości wprowadzonych do obrotu narkotyków oraz wielkości osiągniętej korzyści majątkowej

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia a polegający na przyjęciu, iż dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na uznanie, iż oskarżony R. B. udzielił m.in. w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od grudnia 2009r. do końca listopada 2010r. A. O. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 20 gram marihuany w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram (lit. A ust. 3 wyroku) i uznanie, że w wyniku popełnienia tego przestępstwa osiągnął on korzyść majątkową w wysokości 2 695 zł, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego a w szczególności zeznań świadka A. O. prowadzi do wniosku, że oskarżony udzielił we wskazanym okresie A. O. substancji psychotropowej w postaci 20 gram amfetaminy w cenie po 20 zł za gram oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 20 gram marihuany w cenie po 30 zł za gram w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo a z popełnienia tego przestępstwa łącznie osiągnął korzyść majątkową w wysokości 3 125 zł

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na nieprawidłowym określeniu czynu przypisanego oskarżonemu T. J. w wyroku pod lit. A ust. 1 z art. 258§2 k.k. co do czasu jego popełnienia i przyjęciu, iż dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na uznanie, iż oskarżony ten dopuścił się tego przestępstwa w okresie co najmniej od marca 2005r. do 1 listopada 2005r. i od 30 września 2006r. do końca kwietnia 2008r., podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje na to, iż w/w brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od 24 stycznia 2006r. do 12 grudnia 2006r. i od 12 września 2007r. do końca kwietnia 2008r.

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść orzeczenia a polegający na nieprawidłowym określeniu czynu przypisanego oskarżonemu T. J. w wyroku pod lit. A ust. 2 z art. 56 ust.3 w zw. z art. 56 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. co do czasu jego popełnienia, ilości wprowadzonych do obrotu narkotyków wielkości osiągniętej korzyści majątkowej i przyjęciu, iż dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na uznanie, iż oskarżony ten dopuścił się przestępstwa w okresie co najmniej od połowy marca 2005r. do 1 listopada 2005r. wprowadzając do obrotu co najmniej 9000 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 200 tabletek ekstazy, z czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 9000 zł podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje na to, iż w/w wprowadził do obrotu co najmniej 13 500 gram

amfetaminy oraz co najmniej 200 tabletek ekstazy uzyskując korzyść majątkową w kwocie co najmniej 135 200 zł i nastąpiło to w okresie od połowy marca 2005r. do 5 listopada 2005r. i od 24 stycznia 2006r. do 14 marca 2006r.

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść tego orzeczenia a polegający na nieprawidłowym określeniu czynu przypisanego oskarżonemu T. G. w wyroku pod lit. C ust. 2 z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” w zw. z art. 12 k.k., co do ilości wprowadzonych do obrotu narkotyków i przyjęciu, iż dowody zgromadzone w sprawie pozwalają na uznanie, iż oskarżony ten we wskazanych okresach udzielił wymienionym oraz innym nieustalonym osobom substancji psychotropowych w postaci co najmniej 13 168,40 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 118 tabletek ekstazy, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego wskazuje na to iż w/w udzielił wskazanym jak i nieustalonym osobom co najmniej 12 868,40 gram amfetaminy oraz co najmniej 118 tabletek ekstazy.

Stawiając powyższe zarzuty na podstawie art. 427§1 k.p.k. w zw. z art. 437§1 i 2 k.p.k. prokurator wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż oskarżony R. B. jest winnym popełnienia czynu określonego w wyroku pod lit. A ust. 3 z tą zmianą, iż w nieustalonych dniach w okresie co najmniej od grudnia 2009r. do końca listopada 2010r. udzielił A. O. substancji psychotropowej postaci co najmniej 20 gram amfetaminy w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 20 zł za gram oraz środka odurzającego w postaci co najmniej 20 gram marihuany w porcjach od 1 do 5 gram jednorazowo w cenie po 30 zł za gram oraz, że z popełnienia tego przestępstwa osiągnął łącznie korzyść majątkową w wysokości co najmniej 3125 zł i w konsekwencji orzeczenie przepadku równowartości korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstw opisanych pod lit. A ust. 2 i 3 wyroku w wysokości 87 125zł, a w pozostałym zakresie w tym dotyczącym kary wymierzonej za przestępstwo z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k. oraz kary łącznej pozbawienia wolności utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy;

II. przeprowadzenie w trybie art. 452§2 k.p.k. dowodu z wyroków Sadu Okręgowego w Kaliszu z dnia 28 lipca 2011r. – sygn. III K 44/11 i z dnia 28 marca 2008r. – sygn. III k 4/08 oraz wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19.czerwca 2008r. – sygn. II Aka 95/08, których odpisy stanowią załącznik do niniejszego pisma procesowego, a następnie

III. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony T. J. jest winnym:

1. popełnienia czynu z art. 258§ 2 k.k. określonego w wyroku pod lit. B ust. 1 z tą zmianą, iż dopuścił się on go w okresie co najmniej od 24 stycznia 2006r. do 12 grudnia 2006r. i od 12 września 2007r. do końca kwietnia 2008r.;

2. popełnienia czynu określonego w wyroku pod lit. B ust. 2 z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 §1 k.k. z tą zmianą, iż dopuścił się on go w nieustalonych dniach w okresie od połowy marca 2005r. do 4 listopada 2005r. i od 24 stycznia 2006r. do 14 marca 2006r. oraz, że brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci co najmniej 13 500 gram amfetaminy oraz nie mniej niż 200 tabletek ekstazy w ten sposób, iż systematycznie w odstępach tygodniowych przekazał A. i. T. G. amfetaminę w ilości po 300 gram jednorazowo i co najmniej dwukrotnie po 100 tabletek jednorazowo, czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości 135 200 zł

3. popełnienia czynu określonego w wyroku pod lit. B ust. 3 z art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Uz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. z tą zmianą, iż dopuścił się on go w nieustalonych dniach w okresie od 15 czerwca 2006r. do 12 grudnia 2006r. oraz, że brał udział we wprowadzeniu do obrotu znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci co najmniej 2360 gram amfetaminy, w ten sposób że przekazywał w odstępach tygodniowych A. G. i T. G. początkowo po 20 – 30 gram a po upływie 2 miesięcy w ilości 100 gram jednorazowo, z czego osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 23 600 zł,

4. popełnienia czynu określonego w wyroku pod lit. B ust. 4 z art. 56 ust 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65§1 k.k. z tą zmianą iż dopuścił się on go w nieustalonych dniach w okresie od 12 września 2007r. do 31 października 2007r.

i w konsekwencji orzeczenie przepadku równowartości korzyści uzyskanej z popełnienia przestępstw opisanych w wyroku pod lit. B ust. 2, 3 i 4 w wysokości 160 300zł, a w pozostałej części w tym dotyczącej kar wymierzonych temu oskarżonemu za wskazane przestępstwa oraz w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

5. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, iż oskarżony T. G. jest winnym popełnienia czynu określonego w wyroku pod lit. C ust. 2 z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. „O przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r.z póź. zm.) w zw. z art. 12 k.k. z tą zmianą, iż działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. udzielił innym osobom substancji psychotropowych w postaci co najmniej 12 868,40 grama amfetaminy i 118 tabletek ekstazy, w tym R. S., M. K., D. S. i K. J. (1) po 240 gram amfetaminy w porcjach od 0,5 gram do 2 gram jednorazowo a nadto R. S., M. K. i D. S. po 10 tabletek ekstazy w ilości po kilka sztuk jednorazowo a w pozostałej części utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy ;

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) są bezzasadne w stopniu oczywistym. W ustawowym terminie oskarżeni R. B. i P. K. (1) i ich obrońcy nie złożyli wniosku o pisemne motywy wyroku sądu apelacyjnego. Skoro w postępowaniu apelacyjnym ma odpowiednie zastosowanie art. 423§1a k.p.k. (argument wynikający bezpośrednio z treści art. 457§2 k.p.k.), to oznacza to, że w sytuacji, gdy apelacje zostały uznane za oczywiście bezzasadne, co ma miejsce w niniejszej sprawie, zaś wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku sądu II instancji dotyczy tylko dwóch z oskarżonych, sąd odwoławczy może ograniczyć sporządzenie uzasadnienia tylko do tych części wyroku, których wniosek bezpośrednio dotyczy (tak: P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2011r., Tom II, s. 962-963). W tym stanie rzeczy, sąd II instancji sporządzając uzasadnienie w przedmiotowej sprawie w zakresie w jakim uznał apelacje obrońców za oczywiście bezzasadne, ograniczył się jedynie do oceny zarzutów zawartych w apelacji obrońców oskarżonych P. W. (1) i R. K. (1).

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1) stwierdzić należy, że żaden z podniesionych w tym odwołaniu zarzutów nie znalazł należytego potwierdzenia w konfrontacji ze sposobem procedowania i wyrokowania sądu okręgowego. Argumenty przytoczone na poparcie tych zarzutów stanowią jedynie próbę zaprezentowania własnej, odmiennej od dokonanej przez sąd I instancji, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Argumentacja taka mogłaby być podzielona, ale tylko wówczas, gdyby skarżący przekonująco wykazał, że ocena dokonana przez sąd była błędna, bądź została przeprowadzona z naruszeniem odpowiednich reguł postępowania, to jest w sposób niepełny, nielogiczny, naruszający zasady wiedzy i doświadczenia życiowego, albo też zasadę bezstronności. Wskazanych wyżej celów, apelacja obrońcy nie zdołała jednak, w ocenie sądu odwoławczego, zrealizować. Zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego P. W. (1) oparty został bowiem na rezultatach prawidłowo i wszechstronnie przeprowadzonego postępowania dowodowego, z poszanowaniem gwarancji oskarżonego i pełną, możliwą do zrealizowania w konkretnych warunkach wnikliwością w dociekanii prawdy. Wbrew twierdzeniom apelacji, sąd I instancji dokonując oceny dowodów nie naruszył zasad określonych zarówno w art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. jak i w art. 7 k.p.k. a wszystkie zgromadzone dowody mające znaczenia dla kwestii prawnej odpowiedzialności oskarżonego P. W. (1) omówił szczegółowo, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Analiza poszczególnych zarzutów sformułowanych w apelacji obrońcy P. W. (1), jak również argumentacji przywołanej w uzasadnieniu skargi przekonują, że główny ich ciężar koncentruje się na kwestionowaniu dowodowej wartości zeznań świadków P. G. i J. S. (2) i eksponowaniu istniejących zdaniem skarżącego, nieusuwalnych wątpliwości wyłaniających z treści zebranych dowodów, które, zdaniem skarżącego, rozstrzygnięte zostały przy tym w sposób dla oskarżonego niekorzystny. Niezależnie bowiem od tego, czy autor apelacji formułuje zarzut obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na wynik sprawy, czy też zarzucając orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

wyroku i mający wpływ na jego treść, to nie ulega wątpliwości, że w gruncie rzeczy ostrze argumentacji obrońcy skierowane jest na dokonaną przez sąd ocenę zeznań wymienionych świadków i stanowi próbę ich dezawuacji. W realiach przedmiotowej sprawy, z punktu widzenia procesowych interesów oskarżonego P. W. (1) jest to działanie wprawdzie całkowicie zrozumiałe, ale jednocześnie nieskuteczne, zwłaszcza w aspekcie wniosków zawartych w petitum apelacji. Twierdzenie jakoby przy ocenie zebranego materiału dowodowego sąd meriti pominął niektóre wskazane w apelacji dowody oraz cały szereg wymienionych tam okoliczności jest sprzeczne z faktami. Dowodzi tego lektura motywów zaskarżonego wyroku, w których sąd szeroko i wnikliwie odniósł się do złożonych w sprawie zeznań świadków E. S., T. W. czy też M. W. i S. B. (2). Nie może wobec powyższego uzasadniać twierdzenia o „pominięciu” wymienionych dowodów okoliczność, że sąd I instancji zeznaniom tym odmówił wiary w części istotnej dla odpowiedzialności oskarżonego P. W. (1), czyniąc w tym zakresie podstawą ustaleń faktycznych podważane przez obrońcę zeznania świadków P. G. i J. S. (2). Ocena tych ostatnich przeprowadzona została przez sąd I instancji dostatecznie wszechstronnie i wnikliwie, w konfrontacji i z uwzględnieniem treści innych dowodów, aby za sądem tym przyjąć, że świadek P. G., będący kurierem zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dostarczał oskarżonemu P. W. (1) hurtowe ilości środka odurzającego w postaci amfetaminy, a ten zbywał narkotyki innym osobom, w tym J. S. (2), który nabywał od oskarżonego nie tylko amfetaminę, ale i marihuanę oraz tabletki ekstazy. Trafnie Sąd Okręgowy oceniając wartość dowodową zeznań świadka P. G. wskazał, że są one w odniesieniu do osoby oskarżonego P. W. (1) spójne, logiczne i konsekwentne. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż mimo zastrzeżeń zgłaszanych przez obrońcę, P. G. zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie rozpoznał oskarżonego P. W. (1) jako „chłopaka z J.” któremu dostarczał amfetaminę. Prawdopodobności tego rozpoznania nie może skutecznie podważyć fakt, a przeciwnie akcentuje szczerość i obiektywizm depozycji P. G. okoliczność, że w toku pierwszego okazania tablicy poglądowej z fotografiami czterech mężczyzn, świadek wskazując na wizerunek oskarżonego podał, iż widniejący tam mężczyzna jest bardzo podobny do mężczyzny z J.. Późniejsze rozpoznanie oskarżonego z fotografii czy też dokonane przez świadka na rozprawie w obecności sądu, nie pozostawia wątpliwości, co do kategoriycznych w tym względzie wypowiedzi P. G. i jego pewności, co do prawidłowości rozpoznania. Wbrew także stanowisku obrońcy, dokonany przez świadka w toku śledztwa opis wyglądu pochodzącego z J. mężczyzny, któremu P. G. dostarczał znaczne ilości amfetaminy, obejmujący jego wiek i wzrost – jak zauważył to sąd I instancji- mieści się we wskazanych tam wartościach, biorąc pod uwagę wiek oskarżonego w dacie popełnienia przypisanych mu czynów oraz jego rzeczywisty wzrost, oceniany oczywiście intuicyjnie, bez odwoływania się do wyników szczegółowych pomiarów w tym względzie. Nie może skutecznie podważać wiarygodności zeznań świadka P. G. dostrzeżona, wbrew twierdzeniu obrońcy, i należycie oceniona przez sąd I instancji okoliczność, że świadek ten nie znał rzeczywistych danych oskarżonego a dla potrzeb utrzymywania z nim kontaktów posługiwał się w odniesieniu do jego osoby imieniem R. i takie też imię wpisane miał w swoim telefonie, jako kontakt do mężczyzny z J., to jest do oskarżonego P. W. (1). Świadek P. G. nie ukrywał, że nie miał rzeczywistej wiedzy, co do danych personalnych oskarżonego a osobę jego jedynie kojarzył z imieniem R., co wiązało z prawdopodobnym przedstawieniem mu oskarżonego, jako mężczyzny noszącego takie właśnie imię. Jak trafnie zauważył przy tym sąd I instancji, oskarżony P. W. (1) nie należał do kręgu bliskich znajomych świadka P. G. a w warunkach, w jakich dochodziło pomiędzy nimi do zakazanych transakcji narkotykowych, brak wzajemnej pełnej wiedzy o danych kontrahentów nie jest zjawiskiem wyjątkowym czy też szczególnie zaskakującym a wręcz, z punktu widzenia bezpieczeństwa ich uczestników, co oczywiste, pożądanym i oczekiwanym. Nie można w tym miejscu pominąć i tej okoliczności, że nie znając danych oskarżonego P. W. (1) i rozpoznając w jego osobie wielokrotnego odbiorcę znacznych partii środków psychotropowych świadek prawidłowo przecież określał go nie budzącym interpretacyjnych wątpliwości sformułowaniem „chłopak z J.”. Podkreślając konsekwencję zeznań P. G. organ orzekający trafnie nadto zauważył, że składając zeznania na rozprawie, świadek ten nie miał już żadnego interesu faktycznego ani prawnego, aby bezpodstawnie pomawiać P. W. (1) o zachowania, które w rzeczywistości miejsca nie miały. Został on bowiem już wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwa, do sprawstwa których przyznał się, wyjaśniając szeroko i szczegółowo okoliczności ich popełnienia i dostarczając dowodów na sprzeczne z prawem działania także innych osób niż P. W. (1). Co więcej dostrzeżony przez organ orzekający obiektywizm zeznań P. G. przejawia się m.in. właśnie w tym, że w swoich obszernych depozycjach świadek nie tylko obciążał inne osoby ale szeroko opisał także swoją działalność nie umniejszając swojej roli i zaangażowania w prowadzenie sprzecznego z prawem procederu. Z tego punktu widzenia tracą na wadze i znaczeniu argumenty obrońcy odwołujące

się, zresztą bezzasadnie, do rzekomego pominięcia przez sąd, że „za wskazanie m.in. P. W. (1) P. G. uzyskał dla siebie bardzo korzystny wyrok, a więc zachodzi obawa ewentualnego pomówienia w zamian za przywileje procesowe” Podkreślić w tym miejscu wypada, że polska procedura karna nie posługując się legalną teorią oceny dowodów nie umniejsza procesowej rangi ani nie wartościuje ujemnie dowodu z pomówienia, nawet przy istnieniu określonego zainteresowania osoby pomawiającej w rozstrzygnięciu sprawy. Przyjąć więc należy, że błędnym jest pogląd jakoby dowód tego typu nie mógł stanowić podstawy skazania i przedstawiał mniejszą wartość, albowiem nie znajduje on oparcia w obowiązujących przepisach prawa a jak dodatkowo przekonują o tym pisemne motywy zaskarżonego wyroku, dowód z zeznań świadka P. G. został oceniony w kontekście całokształtu materiału dowodowego, w sposób wnikliwy, respektujący zasady logiki i doświadczenia życiowego i brak w jego ocenie jakiegokolwiek dowolności. Trafnie przy tym zauważył sąd I instancji, że zeznania wskazanego świadka znajdują wsparcie w treści depozycji świadka J. S. (2), choćby co do tego, że oskarżony wbrew swoim wyjaśnieniom, w ogóle dysponował istotnymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Nie jest też obarczona wadami, sugerowanymi w apelacji obrońcy P. W. (1) ocena zeznań świadka J. S. zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Czyniąc z nich podstawę ustaleń istotnych dla prawnej odpowiedzialności oskarżonego P. W. (1) organ orzekający poddał je wszechstronnej analizie na tle pozostałych zgromadzonych dowodów, a wnioski sądu wynikające z tej analizy nie są wbrew twierdzeniom skarżącego dotknięte dowolnością i jako takie podlegają akceptacji sądu odwoławczego, gdyż nie wykraczają poza ramy określone zasadą swobodnej oceny dowodów. Zauważyć należy przede wszystkim za sądem I instancji, że wskazany świadek, w sposób konsekwentny w przebiegu całego postępowania wskazywał na oskarżonego P. W. (1) jako osobę, od której nabywał narkotyki w postaci amfetaminy, marihuany i tabletek extazy a na rozprawie w całej rozciągłości potwierdził wskazywane przez siebie w toku postępowania przygotowawczego wartości w zakresie ilości nabywanych od oskarżonego substancji i środków. Zgodzić należy się także z sądem okręgowym, że podobnie jak i P. G., także świadek J. S. (2) został już prawomocnie skazany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii a w toczącym się m.in. przeciwko niemu postępowaniu ujawnił szczegółowe okoliczności ich popełnienia, nie ukrywając własnej roli i nie umniejszając znaczenia i rangi swojego działania. Wbrew przekonaniu skarżącego nie obniża to rangi dowodowej depozycji świadka, mimo uzyskania przez niego „korzystnej prognozy procesowej”, a wręcz przeciwnie, wskazuje na jego obiektywizm i brak aktualnie jakiegokolwiek interesu w bezpodstawnym pomawianiu P. W. (1), skoro wskazywana przez obrońcę prognoza przybrała już wymiar „korzystnego orzeczenia” Jak wynika to z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku, obiektywizm zeznań wymienionego świadka wynikał nadto z innych okoliczności dostrzeżonych i wskazanych przez sąd I instancji, choć nie dotyczących bezpośrednio osoby oskarżonego P. W. (1). Zupełnie niezrozumiała i pozbawiona racjonalnych podstaw jest zawarta w skardze obrońcy sugestia, jakoby obecność na korytarzu sądowym funkcjonariuszy CBS stanowiących ochronę J. S. (2) służyć miała niedopuszczeniu do zmiany zeznań przez świadka na korzyść oskarżonego P. W. (1), w szczególności w trakcie przeprowadzonej konfrontacji pomiędzy J. S. (2) i T. W.. Sugestia tego rodzaju jawi się jako zupełnie gołosłowna, zważywszy choćby tylko na opisane w skardze okoliczności związane z miejscem pobytu funkcjonariuszy w budynku sądu, a nadto jest wyrazem niczym nieuzasadnionej, skrajnej nieufności jej autora do działań przedstawicieli służb państwowych, zakładającej przy tym bliżej nie wyjaśnione i nieuczciwe- jak się wydaje -ich intencje. Nie inaczej ocenić należy przekonanie autora apelacji, że owa obecność funkcjonariuszy na korytarzu sądu przed salą rozpraw, uniemożliwiła świadkowi J. S. (2) złożenie „zeznań prawdziwych”, co z kolei spowodowałoby „upadek całej konstrukcji aktu oskarżenia”. Tego rodzaju przekonanie nie znajduje żadnego oparcia w przebiegu rozprawy i opiera się na fałszywym założeniu, że nie są „prawdziwe” zeznania świadka złożone na rozprawie, choć potwierdzają one jedynie okoliczności wpływające z depozycji J. S. (2) przedstawionych w toku postępowania przygotowawczego. Podważa ono tym samym uprawnienia sądu do dokonywania w zgodzie z zasadami logiki swobodnej oceny dowodów a nadto abstrahuje od rzeczywistej, przeprowadzonej przez organ orzekający oceny zeznań wskazanego świadka także w korelacji z procesowymi wypowiedziami świadka T. W.. Wbrew twierdzeniom apelacji, sąd I instancji w procesie ustalania faktów wcale nie pominął zeznań T. W. i nie uchylił się od ich oceny. Była to jednak, jak przekonują o tym pisemne motywy zaskarżonego wyroku, ocena negatywna, uwzględniająca między innymi niekonsekwencje w treści zeznań świadka a sposób jej przeprowadzenia nie budzi zastrzeżeń natury procesowej i merytorycznej. Sąd Okręgowy oceniając zebrany materiał dowodowy wcale także nie pominął –jak widzi to skarżący- zeznań E. S., który zaprzeczył swojej znajomości z P. G. a więc i temu, że poznał go z oskarżonym P. W. (1) ani zeznań S. B. (2) negującego, aby znał oskarżonego, czy też zeznań M. W. zaprzeczającego, aby poinformował P. G., że zgłosił się do niego „chłopak z J.” To skarżący pomijając zdaje

się fakt, że sąd I instancji ustosunkował się do wskazanych dowodów i odmówił wiary zeznaniom świadków w częściach sprzecznych z depozycjami P. G. a stanowisko swoje logicznie i przekonująco uzasadnił. Przy ocenie zeznań świadków E. S. i M. W. we wskazanych częściach słusznie i prawidłowo sąd I instancji uczynił to w kontekście całości depozycji świadków. Tak więc przypomnieć należy, że wbrew treści zebranych dowodów oraz w sposób sprzeczny z ustaleniami prawomocnego wyroku skazującego E. S. za udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz za czyny naruszające przepisy wspomnianej ustawy, świadek ten w swoich depozycjach w ogóle zaprzeczył, aby zajmował się handlem narkotykami. Podobnie, sprawujący kierowniczą funkcję w zorganizowanej grupie przestępczej M. W., wbrew oczywistym dowodom oraz prawomocnemu orzeczeniu, zgola inaczej przedstawiał swoją rolę w przestępczym procederze. W tym kontekście nie budzi zastrzeżeń co do zgodności z zasadą swobodnej oceny dowodów, odrzucenie przez sąd I instancji wiarygodności zeznań świadka E. S. zaprzeczającego, aby poznał P. G. z oskarżonym P. W. (1) oraz odmowa dania wiary zeznaniom M. W. negującego przekazanie P. G. (1) informacji, że zgłosił się do niego jako odbiorca narkotyków „chłopak z J.”. Okoliczności te wynikały z depozycji świadka P. G., którym trafnie organ orzekający przypisał walor konsekwencji i ocenił je za wiarygodne. Trudno na tle zebranych w sprawie dowodów i po dokonaniu lektury pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia podzielić wyrażony w uzasadnieniu apelacji obrońcy oskarżonego pogląd, jakoby zeznania świadka P. G. podważone zostały przez świadka S. B. (2). Wprawdzie świadek ten, zajmujący się zarobkowym przewozem osób na terenie J., zaprzeczył swojej znajomości z P. W. (1), ale okoliczności tej nie sposób oceniać w oderwaniu od całości zeznań S. B. (2) negującego także fakt jego udziału w obrocie narkotykami, potwierdzony prawomocnym wyrokiem skazującym przywołanym w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zauważyć należy przy tym, że z ocenionych jako wiarygodne zeznań P. G. wynika, iż oskarżony P. W. (1) odbierał od niego narkotyki osobiście, przyjeżdżając po nie sam lub niekiedy z taksówkarzem z J., rozpoznanym przez świadka S. B. (2). Przy ocenie tej części zeznań P. G. nie może zostać pominięty fakt, że jako osobę obecną przy zawieranych transakcjach narkotykowych, w okolicznościach opisywanych przez świadka, S. B. (2) rozpoznał także inny świadek, P. P.. Trafnie zatem zauważył sąd I instancji, że zeznania świadków P. G. i P. P. korespondują ze sobą wzajemnie. Tego rodzaju wzajemny stosunek depozycji świadków uwypukla się dodatkowo przy uwzględnieniu okoliczności, że zgodnie z zeznaniami świadka P. P., taksówkarz z J. początkowo sam odbierał amfetaminę a następnie jedynie przywoził taksówką innego, młodszego od siebie mężczyznę, którego jednak z uwagi na krótki czas i warunki dokonywanej obserwacji, świadek nie był w stanie opisać w sposób bardziej szczegółowy a w konsekwencji także rozpoznać. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że sądowi I instancji nie umknęły także drobne niekonsekwencje w zeznaniach świadka P. G. i zdaniem sądu odwoławczego nie mogą one rzutować na ocenę ich wiarygodności. Zostały one bowiem dostrzeżone przez sąd meriti i poddane logicznej analizie w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Niewątpliwie rolą obrony jest szerzenie wątpliwości mających skutkować wnikliwszą analizą materiału dowodowego i doprowadzenie do jak najpełniejszego wyeliminowania występujących w nim niezgodności. W razie braku możliwości ich usunięcia, zgodnie z zasadą *in dubio pro reo* oraz domniemaniem niewinności oskarżonego, wynikiem działania obrony będzie rozstrzygnięcie nieusuniętych sprzeczności na korzyść oskarżonego. W przedmiotowej sprawie jednakże wątpliwości podnoszone w apelacji obrońcy P. W. (1) nie są jednak wątpliwościami w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. i nie mogą skutecznie podważyć toku rozumowania oraz oceny materiału dowodowego dokonanej przez sąd meriti w zakresie sprawstwa oskarżonego. Prawidłowości wniosków sądu I instancji nie może przecież skutecznie podważyć akcentowana w apelacji okoliczność, że w wyniku przeszukania osoby i mieszkania oskarżonego nie ujawniono nawet śladowych ilości narkotyków, telefonicznej karty SIM o numerze, na który kontaktować się miał z oskarżonym P. G. a zabezpieczone u P. W. (1) urządzenia nie dostarczyły żadnych obciążających go faktów. Okoliczność ta świadczyć może o przezorności oskarżonego, dochowującego specyficznych warunków funkcjonowania w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw i w żadnej mierze nie rzutuje na przeprowadzoną przez sąd I instancji ocenę zeznań świadków P. G. i J. S. (2), jednoznacznie wskazujących na zaangażowanie oskarżonego w proceder handlu narkotykami. Oceny tej zmienić też nie może podniesienie w skardze apelacyjnej, że „oskarżony P. W. (1) nie przewija się” w zabezpieczonych i utrwalonych w toku postępowania przygotowawczego rozmowach telefonicznych pozostałych członków grupy przestępczej, skoro zabezpieczone materiały mają charakter wybiórczy i ograniczony zarówno w zakresie podmiotowym jak i czasowym. Nie jest źródłem wątpliwości o znaczeniu nadanym mu w apelacji obrońcy fakt, iż oskarżony P. W. (1) zaopatrywał się u P. G. jedynie w amfetaminę, zaś w świetle ustaleń sądu zbywał J. S. (2) także marihuanę oraz tabletki ekstazy. Okoliczność bowiem, że P. G. nie przekazywał oskarżonemu innych narkotyków

niż amfetamina, w realiach przedmiotowej sprawy oznaczać może tylko tyle, iż w pozostałe środki i substancje P. W. (1) zaopatrywał się u innych osób lub w inny sposób wchodził w ich posiadanie. Nie można przecież wykluczyć nawet i tego, że być może oskarżony wchodził w posiadanie wymienionych narkotyków za pośrednictwem innych członków rozbudowanej struktury mającej na celu popełnianie przestępstw, do której należał także P. G.. W żadnym jednak razie, fakt, iż wobec postawy procesowej oskarżonego, nie ustalono źródła jego zaopatrzenia w środek odurzający w postaci marihuany i substancję psychotropową w postaci tabletek extazy nie wpływa na ocenę prawidłowości ustaleń i wniosków sądu I instancji, co do sprawstwa przypisanych oskarżonemu czynów. Nie przekonuje wobec tego pogląd wyrażony w apelacji obrońcy P. W. (1), że trudna do przyjęcia jest wersja prokuratury, aby oskarżony kupując amfetaminę nie kupował od P. G. pozostałych narkotyków. Na tle ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie w sposób prawidłowy i wyczerpujący oraz rozważań sądu meriti zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, nie można podzielić stanowiska skarżącego jakoby sąd złamał zasadę wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak udowodnienia w swoim uzasadnieniu „poza wszelką wątpliwość”, że numer telefonu zapisany w pamięci aparatu P. G. należy do oskarżonego P. W. (1). Niezrozumiały jest też, wysuwany przy tej okazji zarzut braku wykazania przez sąd w jaki sposób oskarżony miał się kontaktować i z kim w zorganizowanej grupie przestępczej. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia dostarcza bowiem wniosków przeciwnych, zgodnie z którymi sąd I instancji, dokonując wszechstronnej oceny zebranych dowodów i w sposób podlegający ochronie przewidzianej w art. 7 k.p.k. ustalił, że oskarżony P. W. (1) utrzymywał kontakty z P. G., członkiem zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu znacznej ilości narkotyków. To przecież zgodnie z nieskutecznie podważanymi przez obronę zeznaniami świadka P. G., oskarżony nabywał bezpośrednio od niego systematycznie znaczące ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy a numer telefonu zapisany w aparacie świadka w okresie utrzymywania z nim kontaktów handlowych użytkowany był właśnie przez oskarżonego P. W. (1). Prawidłowość wskazanych ustaleń nie może być deprecjonowana poprzez bezzasadną odmowę przyznania przez autora apelacji waloru „rzeczywistego dowodu” zeznaniom świadka P. G.. Skarżący nie wskazał przy tym, w jaki inny sposób, lub za pomocą jakiego innego „rzeczywistego dowodu” wykazane miałyby zostać, iż numer podany przez P. G. „należał do oskarżonego”, co wydaje się zrozumiałe zważywszy na wyłaniające się z zeznań wskazanego świadka ale także z relacji choćby świadka R. K. (2) zasady komunikowania się członków grupy za pomocą telefonów komórkowych funkcjonujących w systemie pre-paid, przy częstej nadto, dla celów bezpieczeństwa, ich wymianie. Wbrew stanowisku autora apelacji, sąd okręgowy prawidłowo postąpił przypisując oskarżonemu P. W. (1) popełnienie przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, to jest czyn z art. 258 § 1 k.k. Obrońca oskarżonego podnosząc w tym zakresie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, spowodowany naruszeniem zasady obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), zasady domniemania niewinności oraz in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), nie przedstawił przekonujących argumentów na poparcie swojego stanowiska, ograniczając się w zasadzie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną materiału dowodowego dokonaną przez sąd meriti. Zauważyć należy, że art. 258 § 1 k.k. przewiduje odpowiedzialność karną już za sam udział w zorganizowanej grupie lub związku mającym na celu popełnienie przestępstwa lub przestępstwa skarbowego. Innymi słowy karalna jest już sama przynależność do takiej grupy, bez konieczności popełnienia przez oskarżonego w jej ramach jakiegokolwiek przestępstwa. Popełnione przez grupę przestępstwa pozostają zaś z przestępstwem z art. 258 k.k. w zbiegu realnym. Przestępstwo to może być popełnione wyłącznie z winy umyślnej, przy czym nie należy jednak zapominać, iż wina umyślna może występować nie tylko w postaci zamiaru bezpośredniego, to jest wówczas, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego – chce go popełnić, ale także w postaci zamiaru ewentualnego, który występuje wówczas gdy sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego na to się godzi (art. 9§1 k.k.). Znamienne w realiach niniejszej sprawy jest to, iż pomiędzy reprezentującym interesy grupy jej kurierem P. G. a oskarżonym nawiązała się trwająca kilka miesięcy współpraca, w czasie której P. G. dostarczał P. W. w sposób systematyczny znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy. Jest oczywiste, że oskarżony P. W. (1) miał pełną świadomość nielegalnego charakteru transakcji, w których uczestniczył, ale także działania w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu wprowadzanie narkotyków do obrotu. Świadczy o tym okoliczność, że poza P. G. od którego odbierał narkotyki w celu ich dalszej dystrybucji, znał on innego aktywnego członka grupy, E. S., za pośrednictwem którego poznał swojego bezpośredniego dostawcę. Wynikająca z zeznań P. G. okoliczność, że przed nawiązaniem współpracy z oskarżonym, świadek został poinformowany przez M. W., że zgłosi się do niego „chłopak z J.” wskazuje pośrednio na to, iż oskarżony miał też świadomość, że dostarczający mu

amfetaminę P. G. wchodzi w skład przestępczej struktury mającej na celu wprowadzanie narkotyków do obrotu. Nadto na miejsce odbioru narkotyków od P. G. oskarżony niejednokrotnie przybywał w towarzystwie S. B. (2), który podobnie jak P. G. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu wprowadzanie narkotyków do obrotu, za co został prawomocnie skazany. Warto też nadmienić, iż przestępcza struktura, w skład której wchodził oskarżony w przedmiotowej sprawie jak również osoby skazane w innych postępowaniach spełniała wszelkie podstawowe warunki uznania jej za zorganizowaną grupę przestępczą w rozumieniu art. 258§1 k.k. Dla stwierdzenia bowiem istnienia takiej grupy wystarczy ustalenie choćby niewielkiego stopnia powiązań organizacyjno - hierarchicznych pomiędzy jej członkami, w tym powiązań umożliwiających popełnienie przestępstwa we współdziałaniu z innymi osobami. Dokonane w tym zakresie przez sąd I instancji ustalenia faktyczne odnoszące się do powiązań pomiędzy osobami stojącymi na różnych szczeblach hierarchii w grupie, przyjętych regułach komunikowania się pomiędzy jej członkami czy też zasadach dystrybucji narkotyków i rozliczania z zawartych transakcji znajdują oparcie w zebranych dowodach i są prawidłowe. Podkreślenia wymaga także to, iż do przyjęcia sprawstwa przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 258§1 k.k. nie jest niezbędna wiedza członka grupy o jej szczegółach organizacyjnych, czy też znajomość wszystkich tworzących ją osób, jak i również mechanizmów jej funkcjonowania, a wystarczające jest przystąpienie sprawcy do grupy ze świadomością jej przestępczego charakteru. obrońca oskarżonego kwestionując stanowczo w złożonej apelacji zasadność skazania P. W. (1) za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., zdaje się nie zauważać stanowisko orzecznictwa, zgodnie z którym w przypadku działalności zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu obrót narkotykami, branie udziału w takiej grupie oznacza również bycie odbiorcą narkotyków od takiej grupy, ale wtedy, gdy transakcje dokonywane z grupą miałyby charakter stały. Stały odbiorca narkotyków właśnie poprzez fakt regularnego uczestnictwa w handlu zakazanymi środkami i substancjami pozostaje w strukturach grupy, zajmującej się obrotem narkotyków. Działalność takich osób winna być oceniona jako jedno z ogniw działania grupy, albowiem trudno uznać, w przypadku zorganizowanej grupy zajmującej się obrotem narkotykami, żeby osoby systematycznie od niej nabywające środki odurzające i substancje psychotropowe w celu ich dalszej odsprzedaży, nie wchodziły w skład jej struktury. Zatem gdyby dostawy narkotyków dla takiego odbiorcy odbywały się systematycznie, nie miały charakteru incydentalnego, bądź gdyby zostało wykazane, że odbiorca wyraził gotowość stałego nabywania narkotyków od członków zorganizowanej grupy przestępczej, można byłoby przyjąć, że uczestnicząc w taki właśnie sposób w obrocie narkotyków, osoba ta przynajmniej godziła się na to, że weszła w strukturę grupy, brała w niej udział. BOWIEM osobę, która deklaruje wolę współpracy z grupą i stale odbiera od grupy narkotyki łączy już pewna więź organizacyjna, którą stanowi owo porozumienie wyrażające się w gotowości odbierania narkotyków (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r., V KK 141/08 Prok. i Prawo – wkł. 2009/4/7) . Akceptując w pełni powyższy pogląd występujący w orzecznictwie i biorąc pod uwagę prawidłowe ustalenia sądu I instancji, wskazujące na to, że oskarżony P. W. (1) był stałym odbiorcą amfetaminy od członka zorganizowanej grupy mającej na celu wprowadzanie narkotyków do obrotu i jej kuriera P. G., nie mogły podlegać aprobacie sądu odwoławczego zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego skierowane przeciwko zaskarżonemu orzeczeniu, kwestionujące prawidłowość przypisania P. W. (1) przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Zmiany stanowiska sądu apelacyjnego nie mógł w tym zakresie spowodować argument niejako „dodatkowo” podniesiony w apelacji obrońcy o braku podstaw do przyjęcia, że zorganizowana grupa, udział w której przypisano P. W. (1) działała na terenie J., zwłaszcza że oskarżony, będąc członkiem przestępczej struktury, substancję psychotropową w postaci amfetaminy odbieranej od kuriera grupy, P. G., a przynajmniej jej część sprzedawał właśnie w tej miejscowości.

Przechodząc do oceny zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) stwierdzić należy, że nie są one zasadne a w konsekwencji nie mogły zostać uwzględnione wnioski zawarte w jej petitum. Wbrew przekonaniu skarżącego, sąd okręgowy dokonując oceny zeznań świadka R. K. (2) i uznając je za wiarygodne nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania wskazanych w zarzutach a przeciwnie, zaprezentowana w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia ocena zeznań tego świadka korzysta w pełni z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. i podlega akceptacji sądu odwoławczego. Rację ma skarżący, że dokonując istotnych w sprawie ustaleń, sąd I instancji oparł się de facto na zeznaniach R. K. (2) złożonych w postępowaniu przygotowawczym, tak jak i słusznie zauważył, że w zaistniałej w niniejszej sprawie sytuacji procesowej, nie można było od organu orzekającego, dysponującego informacją o pobycie świadka poza granicami kraju i wobec jego wielokrotnego niestawiennictwa na terminach rozprawy spowodowanego brakiem możliwości doręczenia mu wezwania, wymagać „ponawiania wezwań

w nieskończoność”. Nie sposób także kwestionować zasadności uwag sformułowanych w skardze apelacyjnej, co do potrzeby „wyjątkowo ostrożnej” oceny zeznań świadka, którego depozycje zdecydowano się odczytać na rozprawie, a to wobec zachwiania reguły równości broni w procesie, wynikającego z braku możliwości zapewnienia jednej ze stron bezpośredniego kontaktu ze świadkiem. Rzecznik jednak w tym, że skarżący nie wykazał, aby sąd I instancji nie dochował reguł ostrożności przy ocenie depozycji R. K. (2) i aby ocena ta z uwagi na brak wymaganej wnikliwości, sprzeczność z zasadami logicznego rozumowania czy też doświadczenia życiowego oraz wyprowadzone z niej wnioski popadały w konflikt z zasadą swobodnej oceny dowodów a przez to nie przysługiwałyby im ochrona przewidziana w art. 7 k.p.k. W szczególności nie jest uprawniony sceptycyzm autora apelacji co do wiarygodności R. K. (2) w części jego zeznań dotyczących oskarżonego R. K. (1), którego źródłem jest, krótko mówiąc, okoliczność, że świadek zdecydował się na współpracę z organami ścigania i w konsekwencji, za handel narkotykami w związku z przedmiotową sprawą został – w ocenie skarżącego- skazany na bardzo łagodną karę. Na tle zebranych dowodów oraz ich oceny zaprezentowanej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jako pozbawiony merytorycznych podstaw jawi się wniosek skarżącego o wysokim prawdopodobieństwie bezzasadnego obciążania oskarżonego R. K. (1), przez kierującego się własnym interesem procesowym R. K. (2). Raz jeszcze zaznaczyć wypada, że polska procedura karna nie posługuje się legalną teorią oceny dowodów, co oznacza m.in., że osobiste cechy źródła dowodowego nie mogą przesądzać oceny jego wiarygodności. Dlatego też, nawet zainteresowanie takiej osoby w określonym rozstrzygnięciu sprawy nie umniejsza wiarygodności wskazanego źródła dowodowego a dowód z pomówienia pozostaje takim samym dowodem jak każdy inny. Działania ustawodawcy, choćby poprzez wprowadzenie instytucji art. 60 § 3 kk. wskazują, że sposób oceny i traktowania tego typu źródeł dowodowych uległ aktualnie radykalnej zmianie. Przepisy prawa nie wskazują aby dowody tego typu miały mniejszą wartość i nie wprowadzają żadnych ograniczeń, co do możliwości ich przyjęcia jako podstawy skazania. Lektura apelacji obrońcy R. K. (1) przekonuje, że jej autor eksponuje w treści skargi jedynie te okoliczności, które w jego ocenie zinterpretować należy na korzyść oskarżonego a umniejsza znaczenie, bądź pomija pozostałe, trafnie wskazane przez sąd I instancji. Zaznaczyć należy zatem, że depozycje świadka R. K. (2), stanowiące podstawowy dowód sprawstwa oskarżonego i okoliczności z nich wynikające znalazły potwierdzenie w całości materiału dowodowego zebranego w przedmiotowym postępowaniu. W wyjaśnieniach składanych w toku postępowania przygotowawczego R. K. (2) szczegółowo opisał działalność związaną z funkcjonowaniem grupy przestępczej i jej udziałem w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy a jego depozycje znalazły potwierdzenie w relacjach innych współpodejrzanych, w tym m.in. P. G. czy P. P.. Trafnie przy tym organ orzekający przydał depozycjom R. K. (2) walor konsekwencji, słusznie wskazując, że swoje wyjaśnienia ze śledztwa wymieniony podtrzymywał w toku późniejszych etapów prowadzonych postępowań w tym, w ramach konfrontacji z innymi osobami oskarżonymi. Dotyczy to także samego faktu dostarczania przez świadka oskarżonemu R. K. (1) substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, a nadto związanych z nim istotnych okoliczności dodatkowych. Zgodnie z ustaleniami sądu I instancji R. K. (2) bez żadnych wątpliwości rozpoznał oskarżonego jako jedną z wielu osób, które zaopatrywał w amfetaminę i w sposób konsekwentny wskazywał, że oskarżony znajdował się na liście odbiorców tej substancji przekazanych mu przez T. J. a nadto, że interwencja tego ostatniego spowodowała, iż po chwilowym rozluźnieniu współpracy z oskarżonym, wynikającym z problemów związanych z rozliczeniem transakcji wcześniejszych, świadek podjął ją ponownie. Te okoliczności, wynikające z zeznań świadka R. K. (2) znajdują swoje odzwierciedlenie, czy też pośrednie potwierdzenie w treści dowodów wskazanych przez sąd I instancji w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, jak wymieniona tam opinia biegłego z zakresu badania pisma a nadto analiza połączeń telefonicznych wykonanych przez R. K. (2). Nie mogą być one pominięte przy ocenie wartości dowodowej zeznań świadka R. K. (2) a zwłaszcza fakt połączeń telefonicznych wykonywanych przez oskarżonego i przez inne osoby do niego, który jest – jak się wydaje – bagatelizowany przez autora apelacji. Trafnie sąd I instancji zauważył bowiem, że odnotowana znaczna liczba połączeń pomiędzy R. K. (2) i oskarżonym, podważa wiarygodność wyjaśnień R. K. (1), kwestionującego utrzymywanie jakichkolwiek kontaktów ze świadkiem i gołosłowną czynią deklarację oskarżonego o znajomości z nim jedynie z widzenia, mającą przy tym swoje źródło poza istotą niniejszego postępowania. Suma okoliczności uwzględnionych przez sąd I instancji przy ocenie zeznań świadka R. K. (2), który przecież w swoich depozycjach nie ograniczył się do obciążania innych osób zaangażowanych w proceder obrotu substancją psychotropową i środkami odurzającymi, ale ujawniając jego skalę i zasady funkcjonowania nie krył i nie umniejszał własnej w nim roli, przekonuje do uznania, że ocena ta jest prawidłowa i w pełni korzysta z ochrony zakreślonej treścią art. 7 k.p.k. Nie zasługiwał na uwzględnienie apelacyjny zarzut błędu w ustaleniach

faktycznych, polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, że R. K. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, co doprowadziło do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Nie negując trafnych tez orzeczeń sądów powszechnych przytoczonych przez autora apelacji, podnieść należy, iż przede wszystkim z uwagi na inne stany faktyczne, jakie miały miejsce w poszczególnych sprawach, przytoczonych też nie można wprost odnieść do niniejszej sprawy. Wskazać też trzeba, że wobec treści zebranych dowodów i wyciągniętych na ich podstawie prawidłowych wniosków sądu okręgowego, nie budzi wątpliwości ustalenie w niniejszej sprawie funkcjonowania zorganizowanej grupy mającej na celu wprowadzanie do obrotu narkotyków. Kwestie te były już przedmiotem omówienia przy okazji dokonywania oceny zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego P. W. (1). Dlatego z jednej strony nie może być zaakceptowane przez sąd odwoławczy stanowisko skarżącego, zdającego się ustalenie to kwestionować, choćby poprzez zaakcentowanie „rzekomości grupy” w kontekście utrzymywanie kontaktów nie tylko towarzyskich z jej członkami przez oskarżonego R. K. (1). Z drugiej zaś, wskazanie faktu utrzymywania tych kontaktów w powołanym kontekście jest co najmniej wyrazem braku docenienia jego znaczenia dla oceny świadomości oskarżonego w zakresie istnienia grupy. Jak już wspomniano przestępstwo brania udziału w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw może być popełnione wyłącznie umyślnie. Nie należy jednak zapominać, iż umyślność może występować nie tylko w postaci zamiaru bezpośredniego, to jest wówczas, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego – chce go popełnić, ale także w postaci zamiaru ewentualnego, który występuje wtedy, gdy sprawca przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego na to się godzi. Podkreślenia ponownego wymaga także to, iż do przyjęcia sprawstwa przestępstwa stypizowanego w przepisie art. 258 § 1 k.k. nie jest niezbędna wiedza członka grupy o jej szczegółach organizacyjnych, czy też znajomość wszystkich tworzących ją osób, jak i również mechanizmów jej funkcjonowania, a wystarczające jest przystąpienie sprawcy do grupy ze świadomością jej przestępczego charakteru. W realiach niniejszej sprawy zasadnym jest przyjęcie, że oskarżony R. K. (1) posiadał pełną świadomość nielegalnego charakteru zawieranych transakcji, przedmiotem których była zakazana substancja psychotropowa, a zeznania świadka R. K. (2) wsparte innymi dowodami, wskazują, że miał także wiedzę co do tego, iż świadek, jego bezpośredni dostawca, nie jest jedyną osobą zaangażowaną w nielegalny proceder. Istotne w realiach niniejszej sprawy jest także to, iż pomiędzy R. K. (1) a świadkiem nawiązała się trwająca kilka miesięcy współpraca, w czasie której R. K. (2) dostarczał oskarżonemu znaczące ilości narkotyków i miało to miejsce w wyniku przeprowadzenia wcale nie kilku a zdecydowanie większej liczby transakcji, szczegóły dostawy uzgadniane były w drodze telefonicznej a R. K. (1) płacił za towar gotówką bądź bezpośrednio przy dostawie, co miało miejsce zwłaszcza w końcowym etapie współpracy, bądź też w terminie późniejszym. Konkludując niniejsze rozważania stwierdzić należy, iż wbrew stanowisku apelującego, całość wskazanych okoliczności jednoznacznie dowodzi temu, że oskarżony R. K. (1) miał nie tylko świadomość funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu obrót narkotykami, ale i świadomość, że systematycznie nabywając od grupy narkotyki w okresie przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu i wyrażając tym samym gotowość ich przyjmowania, wchodzi w jej struktury. Raz jeszcze przywołać należy wskazane już wcześniej stanowisko orzecznictwa, (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2008 r., V KK 141/08 Prok. i Prawo – wkł. 2009/4/7/), zgodnie z którym w przypadku działalności zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu obrót narkotykami, uczestnictwo w jej strukturach oznacza również bycie stałym odbiorcą narkotyków od grupy. W sytuacji, gdy dostawy narkotyków dla takiego odbiorcy nie mają charakteru incydentalnego, bądź też, gdy odbiorca wyraża gotowość stałego nabywania zakazanych substancji od członków zorganizowanej grupy przestępczej, można przyjąć, że uczestnicząc w ten sposób w obrocie narkotyków, osoba ta przynajmniej godziła się, że weszła w struktury grupy, brała w niej udział. Osobę taką łączy bowiem z grupą pewna więź organizacyjna, którą stanowi porozumienie wyrażające się w gotowości odbierania narkotyków. Nie podzielił sąd odwoławczy stanowiska wyrażonego w apelacji obrońcy R. K. (1) o konieczności dokonania istotnej redukcji ilości substancji psychotropowej jaka była przedmiotem przypisanego oskarżonemu udziału we wprowadzeniu do obrotu, co w konsekwencji, zdaniem skarżącego, powinno znaleźć odzwierciedlenie także w zakresie wymierzonej mu kary. Kwestionując ustaloną w zaskarżonym orzeczeniu na ponad kilogram ilość tej substancji, skarżący upatrywał podstaw do dokonania owej redukcji w fakcie, że osoby zaangażowane w obrót amfetaminą, w tym P. G. a także R. K. (2) dostarczający substancję psychotropową oskarżonemu R. K. (1) mieszały posiadaną amfetaminę z filomagiem i kreatyną. Okoliczność powyższą dostrzegł także sąd I instancji i co do zasady zgodzić się z nim należy, że nie ma ona wpływu na prawidłowość wniosków dotyczących przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Powszechnie wiadomo, że substancje psychotropowe będące przedmiotem

czarnorynkowego obrotu, z różnych powodów, czy to z uwagi na uwarunkowania technologiczne związane z ich produkcją, co sprawia, że występują w niej różnego rodzaju zanieczyszczenia czy też poprzez praktykę dodawania tzw. wypełniaczy w celu zwiększenia ich masy i zwielokrotnienia zysków, przedstawiają zróżnicowaną jakość, co nie oznacza, że przedmiotem obrotu jest tylko czysta substancja narkotykowa. Sąd odwoławczy podziela w tym zakresie w pełni występujące w orzecznictwie stanowisko, że prezentowanie poglądu o konieczności oddzielenia (w zależności od procentowej jakości narkotyku i ilości substancji czynnej) innych substancji nie jest trafny, a w konsekwencji, łagodzenie kary jest zabiegiem błędnym. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 kwietnia 2009 r. w sprawie II AKa 69/09 LEX nr 508297, KZS 2009/7-8/109, OSA 2011/4/41-49). Wbrew sugestii obrońcy oskarżonego R. K. (1) zawartej w uzasadnieniu skargi apelacyjnej, uzyskaną korzyść majątkową z popełnionego przestępstwa, będącą podstawą do orzeczenia jej przypadku na podstawie art. 45§1 k.k., nie ustala się jako różnicy między ceną nabycia a zbytu środka odurzającego. Z ugruntowanego w tym zakresie orzecznictwa jednoznacznie wynika, iż podlegającą przypadkowi równowartością korzyści majątkowej, którą sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa (stypizowanego w przepisach ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii) w rozumieniu przepisu art. 45 § 1 k. k. nie jest osiągnięty przez niego zys łączący się z pomniejszeniem przysporzenia majątku o koszty jego uzyskania, a jest nią ekwiwalent wyrażony pieniędzmi, odpowiadający kwocie, rzeczy lub prawu uzyskanych ze zbycia określonego w przypisanym mu czynnie, środka odurzającego lub substancji psychotropowej. (postanowienie SA w Katowicach z dnia 12.12.2007r., II AKz 815/07, Lex nr 578201; wyrok SA w Krakowie z dnia 24.01.2008r., II AKa 255/07, KZS 2008r., nr 3, poz. 26; wyrok SA w Katowicach z dnia 15.01.2009r., II AKa 294/08, Lex nr 491184).

Reasumując, zdaniem sądu apelacyjnego, sąd rozpoznający sprawę w pierwszej instancji w zakresie zarzutów postawionych oskarżonym P. W. (1) i R. K. (1) prawidłowo ustalił jej stan faktyczny i oparł się na całym zgromadzonym materiale dowodowym, uznając, że jedne z dowodów zasługują na wiarę a innym wiarygodności odmawiając. Sąd I instancji postąpił więc zgodnie z zasadami wyrażonymi w art. 4k.k., art. 410 k.k. i art. 424 k.p.k. a kwalifikacja prawna przypisanych oskarżonym czynów pozostaje prawidłowa. W ocenie sądu apelacyjnego również orzeczonych wobec oskarżonych P. W. (1) oraz R. K. (1) kar pozbawienia wolności za poszczególne przestępstwa i oraz kar grzywny nie można uznać jako rażąco niewspółmiernie surowe, zważywszy na nagromadzenie okoliczności obciążających, w tym uprzednią karalność oskarżonych a nadto z uwagi na ich stosunkowo młodych wiek i możliwości zarobkowe. Aczkolwiek orzeczony środek karny w postaci przypadku korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa zapewne będzie dotkliwy, lecz nie należy jednak tracić z pola widzenia, iż rozstrzygnięcie to ma charakter obligatoryjny. Cech rażącej niewspółmierności nie noszą także wymierzone oskarżonym kary łączne pozbawienia wolności, orzeczone z zastosowaniem zasady asperacji.

Mając zatem na względzie przedstawiony rezultat kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku w częściach dotyczących oskarżonych P. W. (1) i R. K. (1), sąd apelacyjny, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł o utrzymaniu go w mocy uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

W przeciwieństwie do zarzutów wywiedzionych w apelacjach obrońców oskarżonych R. K. (1) i P. W. (1), które jako bezpodstawne i chybione uwzględnieniu nie podlegały, apelację prokuratora i podniesione w niej zarzuty uznać należało za zasadne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że w apelacji prokuratora zasadnie podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu R. B. pod lit. A pkt 3 zaskarżonego wyroku, co do ilości środków i substancji udzielonych A. O. a w konsekwencji także, co do ogólnej wartości udzielonych przez oskarżonego narkotyków i osiągniętej przez niego łącznie z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej. Wbrew treści zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia, zgodnie z którym R. B. udzielił miał A. O. zarówno środka odurzającego w postaci co najmniej 20 gram marihuany w cenie po 30 zł za gram jak i substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 gram amfetaminy w cenie po 20 zł za gram, sąd okręgowy przyjął wprawdzie, że poza marihuaną udzieloną wymienionemu w ilości wskazanej w zarzucie, oskarżony udzielił także substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, lecz powstrzymał się od wskazania ilości tejże substancji oraz jej wartości. Tego rodzaju „redukcji” środków i substancji jaka miała być przedmiotem udzielenia A. O. sąd I instancji w obszernym uzasadnieniu swojego rozstrzygnięcia nie poświęcił żadnej uwagi i w żaden sposób nie wyjaśnił, choć lektura tego dokumentu dostarcza jednoznacznego wniosku, że podstawą

dokonanych w tym zakresie ustaleń faktycznych były uznane w całości za wiarogodne zeznania świadka A. O.. Skoro tak, a z oceną wiarogodności zeznań świadka A. O. nie sposób się nie zgodzić, podzielić należy uwagi skarżącego, że dokonując w omawianym zakresie ustaleń faktycznych sąd okręgowy pominął treść zeznań tego świadka wskazujących na to, że poza marihuaną nabył on na własny użytek od oskarżonego R. B. także amfetaminę w ilości nie mniej niż 20 gram płacąc 20 zł za gram tej substancji. Zgodzić należy się ze skarżącym, że pominięcie tej okoliczności wpłynęło w efekcie na obniżenie ilości sprzedanej amfetaminy oraz na zmniejszenie wysokości korzyści osiągniętej przez oskarżonego zarówno w następstwie popełnienia przestępstwa przypisanego mu pod lit. A pkt 3 zaskarżonego wyroku jak i wysokości korzyści majątkowej osiągniętej z całego procederu handlu narkotykami. Zupełnie inną kwestią jest zagadnienie prawidłowości wartości wskazanych w omawianym zakresie w apelacji prokuratora. Skoro bowiem skarżący podnosi jedynie de facto pominięcie korzyści majątkowej wynikającej z udzielenia A. O. 20 gram amfetaminy za cenę 20 zł za gram, to trudno uznać, że wskazana w apelacji kwota 3125 złotych jako stanowiąca równowartość korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego oskarżonemu pod lit A pkt 3 zaskarżonego orzeczenia jak i kwota 87 125 zł równoważąca korzyść osiągniętą z całego procederu handlu narkotykami jest prawidłowa. Wskazane w apelacji wartości nie respektują zupełnie podstawowych zasad rachunkowości i ignorują ustaloną przez sąd I instancji (z pominięciem oczywiście kwoty 400 złotych pochodzącej ze sprzedaży 20 gram amfetaminy) na kwotę co najmniej 2695 zł korzyść majątkową osiągniętą przez oskarżonego z popełnienia przestępstwa przypisanego mu pod lit. A pkt 3 zaskarżonego wyroku. Niezależnie przy tym od arbitralnie i bez wystarczającego uzasadnienia wskazania w apelacji prokuratora wartości korzyści majątkowych, jakie osiągnąć miał oskarżony R. B. z przypisanych mu przestępstw udzielania i wprowadzania narkotyków do obrotu, omawiane zagadnienie ulega dalszej komplikacji z tego prostego powodu, że sąd I instancji popełnił podobnie podstawowy błąd rachunkowy przy wyliczeniu korzyści majątkowej, jaką osiągnął oskarżony z popełnienia przestępstwa przypisanego mu pod lit. A pkt 3 zaskarżonego orzeczenia. Korzyść ta bowiem, przy ustalonych przez sąd wielkościach środków i substancji, które były przedmiotem udzielenia P. W. (2), A. O., M. J., S. B. (1), P. K. (2), J. S. (1), I. S., i A. L. oraz wartości dokonywanych transakcji nie odpowiada przyjętej przez organ orzekający wysokości „co najmniej 2695 złotych” a winna zamykać się w formule „nie mniej niż” albo „co najmniej” 2705 złotych jako stanowiącej wynik (sumę) matematycznego działania polegającego na prostym dodawaniu wartości. Oczywiście, tak wyliczoną sumę powiększyć należy o pominiętą przez sąd I instancji kwotę 400 złotych stanowiącą równowartość korzyści osiągniętej przez oskarżonego z udzielenia A. O. 20 gram amfetaminy. Dopiero tak uzyskana wartość odzwierciedla rzeczywistą wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez R. B. z popełnienia przestępstwa przypisanego mu pod lit. A pkt 3 zaskarżonego wyroku i jako taka winna być też brana pod uwagę przy ustalaniu wielkości całej korzyści osiągniętej przez tego oskarżonego z prowadzonego przezeń procederu handlu narkotykami. W zaistniałej sytuacji procesowej uznany za zasadny zarzut apelacji prokuratora skutkował postulowaną tam zmianą zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, że w ramach czynu przypisanego w punkcie A ust. 3, oskarżony R. B. udzielił A. O. substancji psychotropowej w postaci co najmniej 20 gram amfetaminy w cenie po 20 zł za gram oraz środka odurzającego w postaci 20 gram marihuany w cenie po 30 zł za gram, oraz że z popełnienia tego przestępstwa osiągnął korzyść majątkową w wysokości co najmniej 3105 złotych (pkt 2 c wyroku sądu odwoławczego). Rzeczywiste wartości określające wysokość korzyści majątkowej, jaką oskarżony R. B. osiągnął z prowadzenia przestępczego procederu legły także u podstaw podwyższenia do 87105 złotych kwoty przypadku równowartości tej korzyści orzeczonej zaskarżonym wyrokiem (pkt 2 d wyroku sądu odwoławczego).

Oczywiście zasadne są zawarte w apelacji prokuratora zarzuty dotyczące zaskarżonego rozstrzygnięcia w odniesieniu do osoby oskarżonego T. J.. Dotyczy to zarówno przyjętych przez sąd I instancji okresów, a jakich oskarżony dopuścić się miał wszystkich przypisanych mu przestępstw jak i wielkości środków, które były przedmiotem obrotu w ramach czynów przypisanych mu w ustępach 2, 3 i 4 punktu B zaskarżonego wyroku a w konsekwencji i wysokości korzyści majątkowych, jakie oskarżony pozyskać miał w wyniku ich popełnienia. Rację ma skarżący podnosząc, iż w realiach sprawy, obejmujących z jednej strony odmowę złożenia wyjaśnień przez oskarżonego, który do popełnienia zarzucanych czynów konsekwentnie się nie przyznawał a z drugiej strony poczynione ustalenia dotyczące wielu postępowań karnych prowadzonych w przeszłości w stosunku do jego osoby, obowiązkiem organu orzekającego było dokonanie ustaleń co do rzeczywistego czasu pozbawienia wolności oskarżonego T. J. w okresach związanych z postawionymi mu zarzutami. Dokonanie w tym zakresie nie budzących wątpliwości i rzetelnych ustaleń w oparciu

o odpisy orzeczeń i adnotacje o odbyciu kary miało istotne znaczenie dla oceny zasadności zarzutów postawionych w niniejszej sprawie oskarżonemu T. J., co najmniej w części dotyczącej okresów, w jakich dopuścić się miał zarzucanych mu czynów. Jak się bowiem okazuje i co wynika z treści przywołanego w skardze apelacyjnej wyroku Sądu Okręgowego Kaliszu z dnia 28 marca 2008 r. w sprawie III K 4/08, na poczet orzeczonej tym wyrokiem kary zaliczono okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 12 grudnia 2006 r. do 11 września 2007 r. Okoliczność powyższa, ustalona już po wydaniu zaskarżonego wyroku, nie może pozostać bez wpływu na ocenę prawidłowości przypisania oskarżonemu T. J. w ustępach 3 i 4 punktu B zaskarżonego wyroku działania polegającego na osobistej sprzedaży przez niego narkotyków A. G. i T. G. także w czasie, kiedy przebywać miał w zakładzie karnym. Błąd w zakresie powyższych ustaleń dostrzeżony został także przez organ orzekający, choć próbę wyjaśnienia jego istoty jak i przyczyn jego wystąpienia trudno uznać za przekonujące (str. 97 uzasadnienia wyroku). Jest oczywiste, że błędne wskazanie okresów, w których oskarżony sprzedawać miał narkotyki A. G. i T. G., przy przyjętej przez sąd I instancji metodzie wyliczenia ilości środków będących przedmiotem obrotu, skutkować musiało równie wadliwym ustaleniem także tej wartości a w konsekwencji również błędem obarczona jest ustalona wysokość korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego z popełnienia przypisanych mu czynów. Nie sposób odmówić słuszności argumentacji zawartej w apelacji prokuratora, wskazującej nadto na możliwość obarczenia błędem ustaleń sądu I instancji, co do okresów, w jakich T. J. dopuścić się miał czynów przypisanych mu także w ust.1 i 2 punktu B zaskarżonego wyroku. Trafnie skarżący zauważył, że sąd okręgowy ustalając okres, w którym oskarżony T. J. dopuścił się przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. całkowicie pominął okoliczność, że postanowieniem z dnia 29 września 2006 r. umorzono wobec tego oskarżonego postępowanie przygotowawcze, w którym przedstawiono mu m. in. zarzut brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym w okresie „od nieustalonej chwili do 5 listopada 2005r.” a nadto nie uwzględnił w wydanym wyroku uzyskanej w toku przewodu sądowego informacji, że w ramach prowadzonego wówczas postępowania przygotowawczego zakończonego umorzeniem, oskarżony był tymczasowo aresztowany od dnia 5 listopada 2005r. do 23 stycznia 2006r. Pominięcie wskazanych wyżej okoliczności i siłą rzeczy brak rzeczowego ustosunkowania się do ich znaczenia dla dokonania w sprawie ustaleń istotnych, w wątpliwość poddaje prawidłowość rozstrzygnięcia sądu I instancji w zakresie przypisania T. J. sprawstwa przestępstwa z art. 258 § 2 k.k. w okresie przyjętym w zaskarżonym orzeczeniu. Powołana w apelacji prokuratora argumentacja przemawiać może, zgodnie z jej treścią, za potrzebą wyeliminowania z okresu, w którym oskarżony dopuścić się miał wskazanego czynu zarówno okresu objętego umorzeniem wcześniej prowadzonego postępowania jak i czasu, w jakim oskarżony pozbawiony był wolności, co oczywiście może nastąpić i jest celowe tylko wtedy, gdy przy spełnieniu pewnych warunków, zebrane w sprawie dowody, ocenione w sposób prawidłowy i znajdujący ochronę w treści art. 7 k.p.k. stanowić będą wystarczającą podstawę do przyjęcia, że oskarżony w ogóle brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej dodatkowo charakter zbrojny. Na marginesie powyższych rozważań zauważyć należy, że uznanie za przekonującą argumentacji prokuratora towarzyszyć musi konstatacja, że już konstrukcja zarzutu przyjętego w akcie oskarżenia odnośnie czynu z art. 258 § 2 k.k. obarczona była błędem, który przeniknął do zaskarżonego wyroku a co wynikało z braku uwzględnienia okoliczności faktycznych dostępnych już na etapie postępowania przygotowawczego. Nie są pozbawione racji krytyczne uwagi skarżącego, co do prawidłowości dokonanych przez sąd I instancji ustaleń faktycznych dotyczących okresu, w jakim T. J. sprzedawać miał A. G. i T. G. amfetaminę oraz 200 tabletek ekstazy w ramach czynu przypisanego mu w punkcie B ust 2 zaskarżonego wyroku. Przypomnieć należy, że zgodnie z treścią odnośnego zarzutu aktu oskarżenia, oskarżony czynu polegającego na zbyciu wymienionym A. G. i T. G. amfetaminy i 200 tabletek ekstazy dopuścić się miał w ramach czynu ciągłego w okresie od co najmniej połowy marca 2005 r. do 14 marca 2006 r. W zaskarżonym wyroku sąd I instancji w istotny sposób zredukował z zarzucanej wielkości 16. 800 gram do 900 gram ilość amfetaminy, jaka miała być przedmiotem obrotu ale także i okres w jakim obrót ten miał nastąpić do wskazania, że miał on miejsce od połowy marca 2005r. do 1 listopada 2005r. Trudno doszukać się w treści pisemnych motywów rozstrzygnięcia przekonującej argumentacji, która przemawiałaby za zaakceptowaniem dokonanej przez sąd orzekający redukcji okresu, w jakim oskarżony dopuścić się miał przypisanego mu czynu. Byłoby to zresztą działanie pozbawione głębszego sensu, skoro sąd I instancji przyznał, że i tak „błędnie wskazał okresy, w których działał oskarżony T. J.”(str.97). Przyznając się do tego rodzaju pomyłki organ orzekający wskazał jednocześnie prawidłowy- jego zdaniem- okres, w jakim oskarżony T. J. dopuścił się przypisanego mu czynu z punktu B ust. 2 wyroku, a mianowicie „winien to być okres od 24 stycznia 2006 r. do 14 marca 2006 r.”, choć i w tym zakresie nie przedstawił rzetelnych i wyczerpujących argumentów przemawiających za jeszcze dalej idącą redukcją

omawianego okresu, połączoną z jego całkowitym „przesunięciem” w stosunku do okresu przyjętego w zaskarżonym orzeczeniu. Taki sposób procedowania jaki miał miejsce w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu T. J. jak również sposób sporządzenia pisemnych motywów wyroku, który nie tylko nie wyjaśnia w sposób rzetelny faktycznych podstaw podjętego rozstrzygnięcia, ale wprowadza dodatkowo elementy zaciemniające obraz wydarzeń stanowiących przedmiot osądu nie może podlegać akceptacji sądu odwoławczego i sprawia, że zaskarżony wyrok w omawianej części nie poddaje się pełnej kontroli instancyjnej w aspekcie zarzutów wywiedzionych w apelacji prokuratora. Nie trudno zauważyć, wynikającą z lektury tejże apelacji okoliczność, że skarżący podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych a polegający na „nieprawidłowym określeniu czynu przypisanego oskarżonemu T. J. w wyroku pod literą A ust. 2 (takie wskazanie jest zapewne wynikiem pomyłki autora apelacji, gdyż najpewniej chodzi o czyn przypisany pod literą B ust. 2) co do czasu jego popełnienia, ilości wprowadzonych do obrotu narkotyków oraz wielkości osiągniętej korzyści majątkowej”, nie tylko kwestionuje czas i wartości przyjęte w zaskarżonym wyroku ale postuluje przyjęcie w tym zakresie nowych i zdaniem apelującego prawidłowych wartości oraz ustaleń co do okresu, w jakim oskarżony dopuścić się miał zarzucanego czynu. Są to jednak ustalenia zdecydowanie odbiegające od wskazanych przez sąd I instancji jako prawidłowe granic czasowych inkryminowanego działania oskarżonego T. J., bo sprowadzające czas tego działania do dwóch okresów zamkniętych datami „od połowy marca 2005 r. do 5 listopada 2005 r.” oraz „od 24 stycznia 2006 r. do 14 marca 2006 r.” (zarzut IV apelacji prokuratora). O ile potrzeba wyeliminowania z okresu przestępczego działania oskarżonego czasu pozbawienia go wolności w innej sprawie jawi się w realiach sprawy jako oczywista, o tyle jednak skarżący zaniechał przekonującego wykazania, (choćby poprzez próbę wskazania dowodu) powielając w tym względzie „metodę pracy” organu orzekającego, dlaczego wskazane przez niego daty graniczne działalności oskarżonego uznaje za właściwe i prawidłowe. Już tylko wskazanie w apelacji daty 5 listopada 2005r., jako zamykającej pierwszy z okresów działania oskarżonego w ramach czynu przypisanego mu w punkcie B ust. 2 zaskarżonego wyroku wydaje się wątpliwe zważywszy na podnoszoną w tej samej skardze okoliczność, zgodnie z którą w tej właśnie dacie oskarżony pozbawiony był już wolności.

Nie sposób w tym miejscu choćby fragmentarycznie nie odnieść się do apelacji obrońcy oskarżonego T. J., w której skarżący uzasadniając podniesione zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obrazu prawa procesowego wskazywał m.in. na argumenty bliźniaczo podobne do tych, jakimi posłużył się w skardze apelacyjnej prokurator. Słusznie zatem obrońca podniósł, że ustalając okresy, w jakich oskarżony dopuścić się miał przypisanych mu przestępstw, sąd I instancji uczynił to w sposób sprzeczny z okresami rzeczywistego pozbawienia wolności T. J., choć zaznaczyć należy, że wskazane w skardze obrońcy okresy tymczasowego aresztowania oskarżonego, bądź też odbywania przez niego kary pozbawienia wolności nie w pełni pokrywają się z analogicznymi okresami ujętymi w apelacji prokuratora.(str. 12 apelacji obrońcy). Równie trafnie jak prokurator, obrońca zauważył, że ustalając okres, w jakim T. J. popełnić miał przestępstwo z art. 258 § 2 k.k. Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę faktu prawomocnego umorzenia śledztwa o tak zakwalifikowany czyn popełniony „od dotychczas nieustalonego czasu do dnia 5 listopada 2005 r.”, co wskazywać może na występowanie co do tego zarzutu negatywnej przesłanki procesowej z art. 17 § 7 k.p.k. obejmującej okres: marzec 2005 r. – 5 listopada 2005r. Rodzaj, skala i liczba uchybień jakich dopuścił się sąd I instancji rozstrzygając kwestię prawnej odpowiedzialności T. J. jednoznacznie przemawiały za uchyleniem zaskarżonego wyroku w całości w odniesieniu do tego oskarżonego. Trzeba podkreślić, że niemożliwe było dokonanie w tym zakresie jedynie zmian postulowanych w apelacji prokuratora sprowadzających się w istocie do dokonania matematycznej korekty okresów, w jakich oskarżony dopuścić się miał przypisanych mu czynów, ilości środków psychotropowych, które wprowadzić miał do obrotu a w końcu także wielkości korzyści majątkowej, jaką osiągnąć miał z popełnienia przestępstw. Tego rodzaju korekta nie może być bowiem przeprowadzona „mechanicznie” bez ponownej oceny dowodów stanowiących podstawę dokonania wadliwych ustaleń faktycznych, co z zasady należy do domeny sądu I instancji i nie jest zadaniem sądu odwoławczego. W pełni podzielić należy pogląd wyrażony w apelacji obrońcy, że działanie takie prowadziłoby do zamiany kontrolnej funkcji sądu II instancji na przynależną sądowi I instancji rolę organu merytorycznie badającego sprawę w kontekście zasadności zarzutów postawionych w akcie oskarżenia. W przedmiotowej sprawie, nie ulega wątpliwości, że ponownej ocenie poddane być winny m. in. zeznania świadka A. G., głównego, jak się wydaje, dowodu, w oparciu o który przyjęto odpowiedzialność oskarżonego za wprowadzanie narkotyków do obrotu w okresach i ilościach przyjętych w zaskarżonym wyroku. Przykład takiej oceny zaprezentował prokurator w uzasadnieniu swojej apelacji, której prawidłowości nie sposób jednak przesądzić na

etapie postępowania odwoławczego, podobnie jak i prawidłowości oceny zeznań powołanego świadka, której własny przykład, diametralnie jednak odmiennej, przedstawił w złożonej apelacji obrońca oskarżonego T. J.. Wymieniony oskarżony nie jest jedynym w niniejszej sprawie, dla którego odpowiedzialności prawnej zdefiniowanej zaskarżonym wyrokiem znaczenie zasadnicze miała treść zeznań świadka A. G.. Jak przekonuje o tym lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, zeznania tego świadka miały równie istotne znaczenie dla dokonania w sprawie ustaleń faktycznych, które legły u podstaw przypisania przestępstw także oskarżonemu T. G.. Dokonując w tym miejscu oceny zasadności zarzutów apelacji prokuratora wywiedzionej na korzyść oskarżonego T. G., trudno nie zgodzić się z zawartym w niej twierdzeniem, że błędy, jakich dopuścił się sąd I instancji „w zakresie określenia ilości wprowadzonej do obrotu przez T. J. amfetaminy, jak również co do czasokresu, w którym wyżej wymieniony zajmował się tym procederem musiały w konsekwencji doprowadzić także do błędnych ustaleń faktycznych, które dotyczą przestępstwa popełnionego przez oskarżonego T. G.”. Jak słusznie bowiem zauważył skarżący, czyny obu wymienionych oskarżonych pozostają ze sobą w ścisłym związku, gdyż zgodnie z założeniem aktu oskarżenia, przejętym następnie przez organ orzekający, jedynym źródłem zaopatrzenia w narkotyki T. G. i jego żony A. G. w latach 2005-2006 r. był T. J.. Wbrew jednak przekonaniu skarżącego nie było możliwe dokonanie wyłącznie korekty zaskarżonego wyroku i to w postulowanym w apelacji prokuratora zakresie, ograniczonym w zasadzie tylko do konieczności umniejszenia ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, udzielonej przez oskarżonego T. G. i jego żonę w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie C ust 2 zaskarżonego wyroku. Tak, jak ma to miejsce w stosunku do osoby oskarżonego T. J. tak i w odniesieniu do T. G. ewentualna weryfikacja ustaleń sądu I instancji we wskazanym zakresie nie może obyć się bez ponownej oceny zeznań świadka A. G., co jak już zaznaczono, nie należy do zadań sądu odwoławczego realizującego wyłącznie funkcję kontrolną. Trudno przy tym przyjąć, że ocena ta może w realiach niniejszej sprawy ograniczyć się tylko do kwestii ilości substancji psychotropowej będącej przedmiotem udzielenia innym osobom przez T. G., przypisanego mu w kwestionowanym przez prokuratora punkcie zaskarżonego wyroku. Analiza zebranych w sprawie dowodów i uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie bowiem wskazuje na konieczność ponownej i pogłębionej oceny zeznań świadka A. G. w związku z wszystkimi zarzutami stawianymi jej byłemu mężowi tak jak dowód ten stanowił kluczowy materiał rzutuający na zakres odpowiedzialności T. G. ukształtowany wyrokiem, w całości kwestionowanym przez obrońcę tego oskarżonego. Potrzeba ta uwypukla się jeśli zważyć, że zarówno oskarżeni T. J. jak i T. G., nie przyznali się do żadnego z zarzucanych im przestępstw a wnioski organu orzekającego co do sprawstwa czynów przypisanych T. G. wyciągnięte zostały z materiału dowodowego ograniczonego w zakresie źródeł osobowych w zasadzie właśnie do zeznań A. G. oraz R. K. (2), który zgodnie z ustaleniami sądu I instancji zaczął zaopatrywać małżonków G. w amfetaminę dopiero od „co najmniej” września 2008 r. a także zeznań świadka M. K. (wniosek wynikający z zaprezentowanej negatywnej oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego na str.34-35 uzasadnienia wyroku oraz str. 12).

Takie ujęcie zakresu osobowych źródeł dowodowych, stanowiących podstawę ustaleń dla sprawy istotnych, uprawnia do przyjęcia wniosku dalej idącego, że w ich zakres nie wchodziły zeznania świadków R. S., D. S. i K. J. (1) to jest osób, które zgodnie z treścią czynów oskarżonemu przypisanych nabywać miały od niego zakazane substancje. Tylko dodatkowo przekonuje o tym, zaprezentowana w pisemnych motywach wyroku ocena zeznań wymienionych osób, którą trudno uznać za pełną i precyzyjną a nawet czytelną. Nie oddaje bowiem istoty zagadnienia przeprowadzenie tej oceny niejako w oderwaniu od kwestii zasadniczej, związanej z odpowiedzią na pytanie czy wymienieni świadkowie, tak jak przyjęto to w zaskarżonym wyroku, w ogóle nabywali narkotyki od T. G. w przyjętych tam okresach i ilościach. Z oceny tej wynika w zasadzie tylko tyle, że K. J. (1) zna oskarżonego (str.51), podobnie jak i R. S. (str.52) i w tym zakresie ich zeznania są wiarogodne, podobnie jak zeznania D. S. podającego, że zna żonę oskarżonego- A. G. albowiem „logicznym jest, że musiał ją znać, skoro świadek **nabywał narkotyki u powyższej kobiety**”(str. 52) . Trudno zdekodować przy tym proces rozumowania sądu I instancji ukryty za schematycznym, powielanym i niczego w gruncie rzeczy nie wyjaśniającym sformułowaniem o odmowie dania wiary, czy też braku podzielenia zeznań świadków K. J. (1), D. S. i R. S. „ w pozostałej części”, za czym przemawiać miało m.in. to, „iż zeznaniom tym przeczą zeznania świadka A. G., w części, którą sąd podzielił” (str. 51, 52,53). Uproszczeń i wad zacierających czytelność przekazu, jakimi dotknięta jest zaprezentowana w pisemnych motywach kwestionowanego orzeczenia ocena wymienionych dowodów nie uniknął też w pełni sąd I instancji dokonując oceny zeznań świadka M. K., jednego z tych dowodów, które stanowiły podstawę przyjęcia sprawstwa oskarżonego T. G. a ilustruje to stosowny fragment pisemnych motywów

wyroku poświęcony procesowej relacji tego świadka (str.53). Przede wszystkim jednak nieczytelność i daleka od merytorycznej potrzeby drobiazgowość oceny zeznań świadka A. G. zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przy jednoczesnym braku rozważenia kwestii dla odpowiedzialności oskarżonego zupełnie podstawowych spraw, że w kontekście zarzutów wywiedzionych w apelacji obrońcy T. G., rozstrzygnięcie sądu I instancji w odniesieniu do tego oskarżonego nie poddaje się realnej i pełnej kontroli odwoławczej i sprawia, że wyrok w tej części podlegał uchyleniu a sprawa przekazaniu sądowi okręgowemu celem jej ponownego rozpoznania. Analizując uzasadnienie skargi apelacyjnej obrońcy oskarżonego T. G. w części dotyczącej sformułowanego tam zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mającego wpływ na jego treść, zauważyć należy, że główny ciężar powołanej w skardze argumentacji sprowadza się w istocie rzeczy do kwestionowania ustalenia sądu I instancji, zgodnie z którym nabywając narkotyki od T. J. a w późniejszym okresie od R. K. (2) i następnie sprzedając je innym osobom A. G. działała wspólnie i w porozumieniu ze swoim ówczesnym mężem, oskarżonym T. G.. Lektura całości pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie dostarcza jednak przekonujących podstaw do odrzucenia argumentacji obrońcy a z drugiej strony nie pozwala także na jednoznaczną ocenę prawidłowości wniosków sądu I instancji, który źródłem prawnej odpowiedzialności oskarżonego T. G. dopatrywał się w jego działaniu podejmowanym wspólnie i w porozumieniu z A. G.. Jest tak między innymi dlatego, że niezwykle obszerna, bo objęta stronami od 64 do 72 uzasadnienia i wydawałoby się kompleksowa ocena zeznań tego świadka przedstawiona w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku sięgając nieraz kwestii wcale nie najistotniejszych (np. oceny wiarygodności twierdzeń świadka, że jest żoną oskarżonego) pomijając zdaje się zagadnienia podstawowe z punktu widzenia prawnej odpowiedzialności T. G.. Lektura tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku niewątpliwie uprawnia do konstatacji, że procesowe wypowiedzi A. G., które w toku postępowania przybrały formę zarówno wyjaśnień jak zeznań nie były konsekwentne i w znaczącym zakresie nie zasługiwały na przyznanie im przez sąd I instancji waloru wiarygodności. Poza powyżej sformułowanym wnioskiem, analiza zarówno omawianego fragmentu uzasadnienia ani żadnej innej jego części nie dostarcza materiału pozwalającego na zilustrowanie rozumowania organu orzekającego w zakresie konkretnych przesłanek faktycznych i dowodowych, w oparciu o które przyjęto sprawstwo oskarżonego T. G. co do wszystkich przypisanych mu przestępstw. Aby uzasadnienie wyroku uznane być mogło za prawidłowe i poddające się kontroli odwoławczej spełniać musi określone wymogi, w tym przede wszystkim musi ono jasno i precyzyjnie wskazywać na ustalone przez sąd I instancji fakty, które ściśle odnosić się będą do strony przedmiotowej czynu, a więc okoliczności stanowiących znamiona czasownikowe czynności sprawczych i przedmiotu czynności wykonawczych. Wszelkie istotne fakty i okoliczności przebiegu zdarzenia będącego przedmiotem rozpoznania muszą być ustalone przez sąd I instancji. Nie jest dopuszczalne, aby to sąd odwoławczy dokonywał tego rodzaju ustaleń samodzielnie, działając w ten sposób za sąd I instancji, albo też domyślał się faktów będących podstawą rozstrzygnięcia. Tak rozumianego składnika prawidłowo sporządzonych pisemnych motywów wyroku brak jest w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do przestępstw przypisanych T. G. a braku tego nie usuwają rozważania zawarte w jego części motywacyjnej, które doprowadziły organ orzekający do przekonania o popełnieniu przez oskarżonego czynów przyjętych w wyroku. Rozważania te są na tyle ogólne, że nie są w stanie przekonać o zasadności przypisania oskarżonemu popełnienia wymienionych w wyroku przestępstw. Brak jest w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku skutecznej próby wyjaśnienia przyjętej przez sąd formuły współsprawstwa, jako leżącej u podstaw odpowiedzialności T. G. a „sprawy nie załatwia” przekonanie organu orzekającego, iż w świetle przeprowadzonych dowodów „bezsprzeczne jest, że oskarżony T. G. wielokrotnie udzielił wskazanym w sentencji wyroku osobom i to w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podane tam ilości narkotyków oraz w porcjach i za kwoty tam wskazane” (str.74 uzasadnienia) Przekonanie owo nie przełożyło się na umiejętność przejrzystego i nie zawierającego luk przedstawienia rozumowania, które doprowadziło sąd do powzięcia konkretnych wniosków procesowych a przykład argumentów podniesionych w apelacji prokuratora pokazuje, że co najmniej w części, zrodziło się ono zdecydowanie przedwcześnie.

Całość powyższych rozważań przekonuje, że zachodziła konieczność, w oparciu o art. 437 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k uchylenia wyroku w całości wobec oskarżonych T. J. i T. G. i przekazania w tym zakresie sprawy sądowi okręgowemu do ponownego rozpoznania. W tej sytuacji nie ma potrzeby jak i konieczności szczegółowego odnoszenia się do innych, poza omówionymi, zarzutów zawartych w apelacjach obrońców T. G. i T. J.. Nie ma to bowiem wpływu na rodzaj i charakter rozstrzygnięcia jakie musi być wydane w sprawie przez sąd odwoławczy a sprawa w zakresie uchylonym i

tak będzie rozpoznawana przez sąd I instancji. Szczegółowe rozważania we wskazanym zakresie byłyby zgodnie z art. 436 k.p.k. przedwczesne a i bezprzedmiotowe.

Ponownie rozpoznając sprawę w części wynikającej z rozstrzygnięcia sądu odwoławczego sąd okręgowy ponowi postępowanie dowodowe w niezbędnym zakresie dążąc do wyjaśnienia wszelkich wątpliwości związanych z czynami zarzucenymi każdemu z oskarżonych, uwzględniając zaznaczone powyżej rozważania, nie pomijając w żadnym razie treści złożonych apelacji. Koniecznym będzie niewątpliwie przeprowadzenie dowodu z dokumentów wskazanych w apelacji prokuratora, jako, że ustalenia poczynione w oparciu o zawarte w nich informacje mogą mieć istotne znaczenia dla ustalenia zakresu prawnej odpowiedzialności nie tylko T. J. ale i oskarżonego T. G.. Dokonana po przeprowadzeniu dowodów ich ocena powinna być kompletna i uwzględniać winna zasadę wyrażoną w art. 7 k.p.k. Nadto sąd I instancji ustali stan faktyczny w sposób precyzyjny i w oparciu o prawidłowo ocenione jako wiarygodne dowody, bacząc by ustalenia faktyczne pozostawały spójne z przyjętą kwalifikacją prawną i zapadłym rozstrzygnięciem. Winien również baczyc, by dokonać prawidłowej kwalifikacji prawnej zachowań oskarżonych w tych przypadkach, w których dojdzie do przekonania o popełnieniu przez nich czynów karalnych a ustalenia faktyczne muszą wskazywać na spełnienie w sposób pewny przez każdego z oskarżonych wszystkich elementów składających się na dyspozycję określonego przepisu, zarówno w sferze przedmiotowej, jak i podmiotowej. Sporządzając wyrok w sprawie, sąd I instancji powinien dokładnie przeanalizować prawidłowość opisów czynów przypisanych oskarżonym, bacząc także na prawidłowość kwalifikacji prawnej skazania, jak i wymiaru kary. Dobrą i niekwestionowaną praktyką jest przy tym taka redakcja wyroku, w ramach której podstawowe rozstrzygnięcia odnoszą się wprost do treści i istoty czynów zarzucanych i czynią to w sposób oczywisty, bez potrzeby dokonywania w tym względzie odrębnej i całkowicie zbytecznej analizy. Zagadnieniem zasadniczej wagi jest także to, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ orzekający na uwadze miał ograniczenia wynikające z pośredniego zakazu reformationis in peius zawartego w dyspozycji art.443 k.p.k. Będzie się to wiązać z obowiązkiem dokładnego rozważenia i analizy treści wyroku z dnia 7 marca 2012 r. oraz jego uzasadnienia a także kierunku i granic złożonych apelacji, w przypadku T. G. – jedynie na jego korzyść.

Sporządzając ewentualnie pisemne motywy wyroku na piśmie Sąd Okręgowy uczyni to w sposób zgodny z treścią art. 424 k.p.k. wyjaśniając wszelkie rozstrzygnięcia jakie zawrze w wyroku i prezentując swoje stanowisko w sposób pełny, uwzględniający poglądy prawne występujące w orzecznictwie i doktrynie ale i także jasny i przejrzysty a przez to zrozumiały i nie budzący interpretacyjnych wątpliwości.

Oczywistą konsekwencją uchylecia zaskarżonego wyroku w częściach dotyczących T. J. i T. G. była potrzeba wyeliminowania nazwisk tych oskarżonych z opisu czynów przypisanych oskarżonym R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) odpowiednio w punktach A.ust.1, D. ust. 1, E. ust.1 i F. ust1. zaskarżonego wyroku.

W oparciu o przepis art.455 k.p.k. niezbędnym było również wprowadzenie art. 4 § 1 k.k. do podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary wymierzonej wymienionym oskarżonym za przestępstwa wyczerpujące dyspozycję art. 56 ust. 3 w zw. z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. „o przeciwdziałaniu narkomanii” (Dz. U. Nr 179 z 2005 r. poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. oraz wskazanie, że w przypadku przepisu art. 56 ust. 3 powołanej ustawy chodzi o jego brzmienie obowiązujące do dnia 8 grudnia 2011r. O ile słusznie zauważył sąd I instancji, iż powołany przepis w dacie wyrokowania przewidywał surowsze zagrożenie karą, niż miało to miejsce w dacie popełnienia przez oskarżonych przypisanych im przestępstw i w konsekwencji trafnie uznał, iż w tej sytuacji winien zastosować wskazany przepis w brzemieniu obowiązującym poprzednio, to już błędne jest wyrażone w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku stanowisko organu orzekającego, że w tym wypadku zbędne jest powołanie art. 4 § 1 k.k. w kwalifikacji prawnej czynów i wystarczające jest „wskazanie tej okoliczności w uzasadnieniu wyroku” (str.92). Pogląd powyższy uznać należy za odosobniony i odbiegający od powszechnie przyjętej i akceptowanej praktyki orzeczniczej a wbrew stanowisku sądu analiza treści art. 4 § 1 k.k. nie budzi podniesionych wątpliwości interpretacyjnych. Zgodnie z zasadą wyrażoną w omawianym przepisie regułą jest stosowanie przepisu z chwili orzekania, a więc ustawy nowej w sytuacji, gdy w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa. W razie jednak stwierdzenia, że ustawa obowiązująca poprzednio jest względniejsza dla sprawcy, należy wyjątkowo stosować ustawę obowiązującą poprzednio, brak zaś powołania się w treści wyroku na art. 4 § 1 k.k. wskazuje na to, że sąd postąpił zgodnie z

zasadą stosowania ustawy nowej i nie zastosował wyjątkowo ustawy obowiązującej poprzednio. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010 r. w sprawie III KO 68/09, Biul.PK 2010/4/6, Lex 603912)

Mając te wszystkie względy na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Wynagrodzenie dla obrońców z urzędu oskarżonych T. G. i R. K. (1) sąd przyznał w oparciu o przepisy § 14 ust.2 pkt 5 , § 2 ust.3, § 19 i § 20 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, po. (...) z późn. zmian.)

U podstaw zwolnienia oskarżonych R. B., P. W. (1), P. K. (1) i R. K. (1) od kosztów sądowych za drugą instancję legły te same przyczyny, które uzasadniały analogiczne rozstrzygnięcie sądu I instancji.